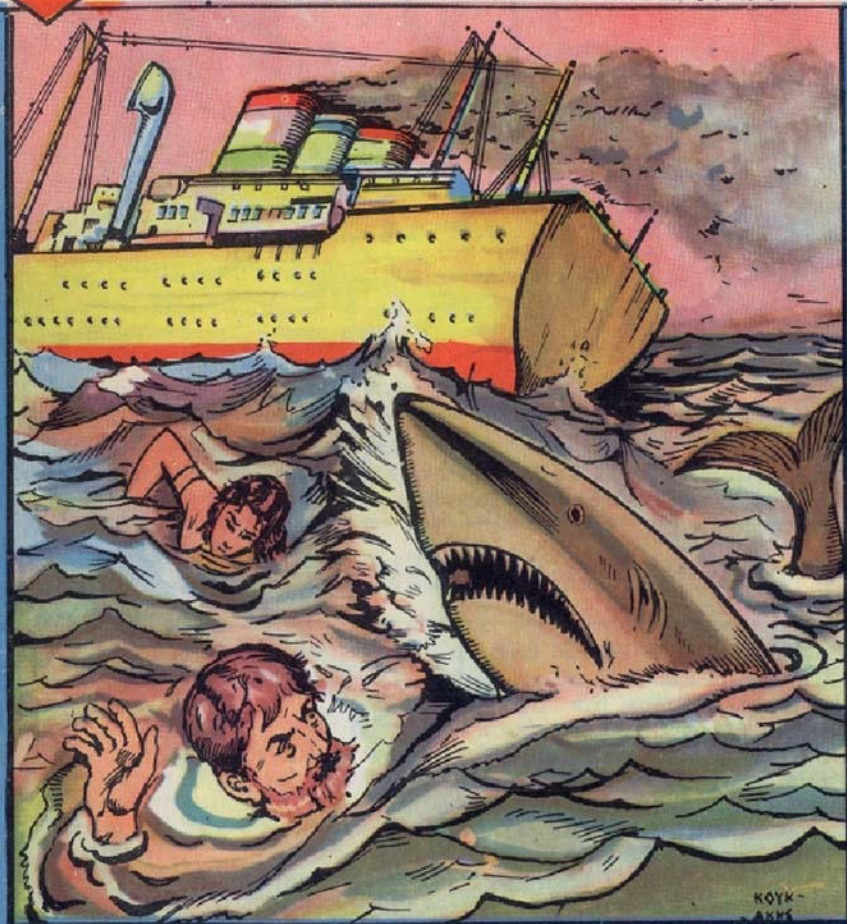

ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ

Ο ΓΙΓΑΝΤΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΦΟΒΑΤΑΙ ΚΑΝΕΝΑ — Ο ΗΡΩΑΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΝΙΚΗΘΗΚΕ ΠΟΤΕ

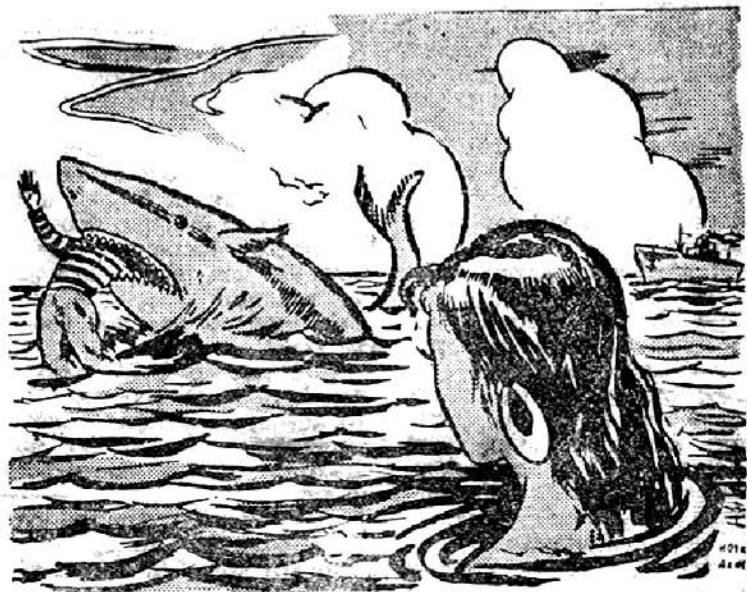
ΑΡ.
53

Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

Ο κακενργός καπετάνιος δέν προφθαίνει νά ξεφύγη
ἀπό τόν μανιασμένον καρχάρια. Καί σέ λίγες στιγμές χά-
νεται μέσα στό τρομακτικό στόμα του

Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ
ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ!

Έπί τέλους!... Ή Τατα-
μπού, μέ τή βοήθεια ενός κοκ-
κινομάλλη Αμερικανού, φεύ-
γει ἀπό τή μακρυνη Ζούγκλα.
Φθάνει, μ' ένα καράβι, στήν
Αμερική!...

Έρχεται ή άμοιρη νά συ-
ναντησή τόν άγαπημένο σύν-
τροφο τής καρδιάς της: τόν ύ-

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ.

πέροχο καί πολυβασανισμένο
Γκαούρ. (*)

Όμως ή πανώρια Έλληνίδα
Κόρη, στέκεται άτυχη! Μιά
σατανική σύμπτωση τήν κάνει
νά δοκιμάσει τήν μεγαλύτερη
άπογοήτευσι της ζωής της.

(*) Διάβασε τό προηγούμε-
νο τεύχος, άρ. 52.

Τῆς χαλάει τὰ σχέδια! Τῆς γκρεμίζει τὰ ὄνειρα!...

Γιατὶ ἐνῶ τὸ καράβι ποὺ ταξιθεύει αὐτὴ, μπαίνει στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης, ἕνα ἄλλο θαπόρι θγαίνει... Ποὺ φεύγει γιὰ τὴ μακρινὴ Ἀφρική!... Καὶ στὸ κατὰστροφμα τοῦ θαποριοῦ αὐτοῦ βλέπει τὸν Γκαοὺρ καὶ τὸν Ποκοπικό!...

Ἡ πανώρια μελαψὴ κοπέλλα νοιώθει ἀφάνταστη λαχτὰρὰ στὸ ἀντίκρουσμά τους. Καὶ ξεφωνίζει σάν τρελλή!...

Ὁ Γκαοὺρ ποὺ ἀκούει τίς φωνές της, τὴ βλέπει κι' αὐτός. Καὶ τὸ ἴδιο τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, κάνει νὰ πηδήσῃ στὴ θάλασσα. Νὰ φθάσῃ κολυμπώντας στὸ καράβι ποὺ θρίσκειτὴ ἡ ἀγαπημένη του!...

Ὅμως ἕνα μπουλούκι ναῦτες ποὺ θρίσκονται τυχαία κοντὰ του, τὸν ἐμποδίζουν...

Ἔτσι τὸ καράβι ἀρχίζει τώρα νὰ ξανοίγεται στὸ πέλαγος. Ἀμέτρητοι πεινασμένοι καρχαρίες τὸ ἀκούθουν...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας μάλιστα λευθερώνεται ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ναυτῶν, ἐτοιμάζεται πάλι νὰ πηδήσῃ στὸ νερό, ἀδιαφορώντας γιὰ τὰ θαλάσσια θηριά ποὺ σίγουρα, μόλις τέσῃ, θὰ τὸν κατασπαράξουν.

Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ τὸν σώζει ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀπονεννοημένο διάθῃμα ὁ φοβερός καὶ τρομερὸς Ποκοπικό. Αὐτὸς τοῦ δίνει ἕνα γερὸ τύπημα μὲ τὴν ἀνάποδη τῆς χατζάρας του στὸ μπράτσο τοῦ δεξιοῦ του χεριοῦ. Καὶ τοῦ

τὸ κάνει νὰ παραλύσῃ. Τοῦ τὸ ἀχρηστεύει προσωρινά...

Ἔτσι, ὁ Γκαοὺρ, μὴ ὑπορῶντας πιά νὰ κολυμπήσῃ, δὲν ἀποφασίζει φου καὶ καὶ νὰ βουτήξῃ στὴ θάλασσα!...

Τέλος ὁ γιγαντοσώματος Ἑλληνας, σάν συνέρχεται ἀπὸ τὴν πρώτη ἐντύπωσι δικαιώνει τὸ νᾶνο γιὰ τὸ διάθῃμά ποὺ ἔκανε νὰ τὸν ἐμποδίσῃ... Ἀναγνωρίζει πὼς μὲ τὸ πετυχημένο κτύπημα τῆς χατζάρας στὸ μπράτσο του, τοῦ ἔσωσε τὴ ζωή!...

Στὸ μεταξὺ ἡ θάλασσα ἔχει ἀρχίσει νὰ φουρτουλιάξῃ. Κι' αὐτὸ ἐκνευρίζει ἀκόμα περισσότερο τὸν Γκαοὺρ ποὺ εἶναι ἀφάνταστα στεναχωρημένος.

Τὸ κτυπημένο χέρι τοῦ ἔχει τώρα ξαναγίνει καλὰ, ὅπως ἦταν καὶ πρὶν. Ἄν ἔπεφτε τώρα στὴν τρικυμισμένη θάλασσα, θὰ μπορούσε νὰ κολυμπήσῃ...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ οἱ δύο σύντροφοι ἀντικρύζουν τυχαία στὸ κατὰστροφμα τὸν πλοίαρχο τοῦ θαποριοῦ ποὺ ταξιθεύουν.

Ὁ Ποκοπικό τοῦ φωνάζει ἀγέρωχα :

— Ἔ, μπαρμπα - Καπετάνιο!...

— Τί τρέχει;

— Δὲν κάνεις στάσι νὰ κατέλθω, σὲ περικαλῶ!...

Ὁ πλοίαρχος χαμογελάει:

— Γιατί, παιδί μου;

— Θέλω νὰ κάνω τὰ... τὰ... σα μου!...

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Γκαοὺρ πετιέται ὀρθός. Καὶ πλησιάζει

ἀπειλητικός τὸν Καπετάνιο!

— Κι' ἐγὼ θέλω νὰ κατέβω! τοῦ λέει.

Ὁ νάνος παραξενεύεται:

— Μπά;! κάνει στὸ γίγαντα. Κι' ἐσύ, ἀδερφέ μου, Μαντράχαλε;

Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως στὸν πλοίαρχο, τοῦ ἐξηγεῖ:

— Ἐπιδημία... συχουρίας, Καπετάνιο μου! Φρενάρησε, τὸ λοιπὸν, νὰ δοῦμε τί θὰ γίνουμε!...

Ὅμως ὁ νευριασμένος Γκαοὺρ δὲν ἔχει ὀρεξί γι' ἀστεία. Κυττάζει τὸν πλοίαρχο ἔτσι,

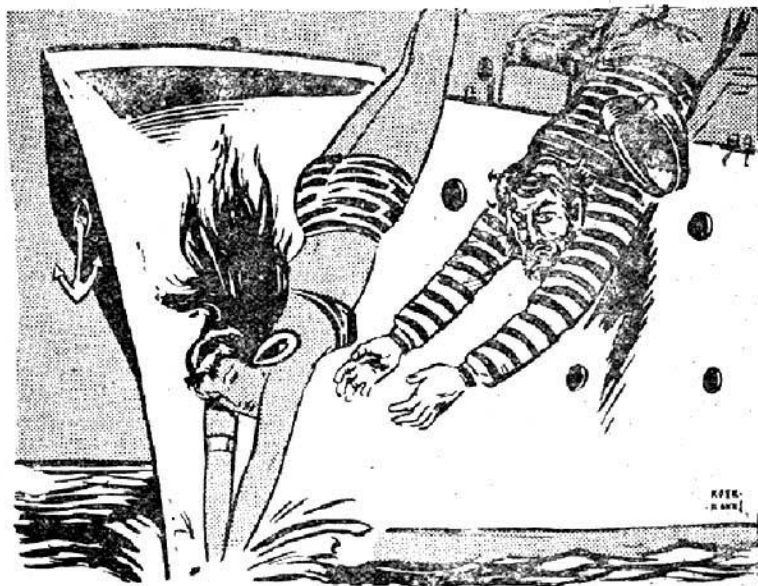
σὰ νὰ τὸν σπαράξῃ μὲ τὰ μάτια του. Καὶ σχεδὸν ἀμέσως τοῦ λέει:

— Μέσα στὸ καράβι ποὺ πέρασε πρὶν πλάι μας καὶ μπήκε στὸ λιμάνι, θρίσκειται ἡ συντροφισσά μου!... Ἕνας Θεὸς θέρει μονάχα πῶς κατάρφερε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Ἀφρική γιὰ νάρθῃ ἐδῶ νὰ μὲ συναντήσῃ...

— Λοιπὸν; κάνει ἀδιάφορα ὁ καπετάνιος.

Ὁ γιγαντόσωμος Ἕλληνας συνεχίζει:

— Κι' ἐγὼ ἂν μπῆκα στὸ

Ἡ περήφκην Ἕλληνίδα προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ παρὰ νὰ δεχθῇ μιὰ τέτοια ἀτίμωσι. Ὁ κακὸς καπετάνιος γκρεμίζεται ἀμέσως πίσω της.

καράθι σου, μπήκα για να πάω στην Αφρική να τη θρώ!

— Τότε... καλή ανάμωσι! του κάνει ειρωνικά εκείνος.

Ο Γκαούρ τον προειδοποιεί :

— Καλά θά κάνης καπετάνιε, να μην άστειεύεσαι με τη δυστυχία των άλλων! Μπορεί να μετανιώσης γι' αυτό!

— Έχουμε και... χατζάρα! μουρμουρίζει ο Ποκοπίκο.

Ο πλοίαρχος αρχίζει να θυμώνη:

— Έπὶ τέλους! Καὶ τί ζητᾶς τώρα ἀπὸ μένα; Λέγε, λοιπόν, να τελειώνουμε!

Ο μελαφός γίγαντας του ἀποκρίνεται σὰ να τὸν διατάζει :

— Νὰ γυρίσης τὸ καράθι πίσω στὸ λιμάνι!

Ο καπετάνιος ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Χά, χά, χά!... Δὲν εἶναι Ζούγκλα ἐδῶ, παιδί μου, νὰ κάνη ὁ καθένας ὅ,τι θέλει!.. Χά, χά, χά!...

Καὶ καθὼς προχωρεῖ νὰ φύγη, διατάζει μερικοὺς ναύτες του ποὺ πλένουν τὸ κατὰστρωμα :

— Δέσ' τε τον, παιδιά! Καὶ κατεβάστε τον στ' ἀμπάρι!...

Ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ Γκαούρ βρίσκεται μ' ἕνα πηδημα κοντά του. Καὶ μὲ μιά τρομακτικὴ γροθιά τὸν σωριάζει ἀναίσθητο στὸ κατὰστρωμα.

— Πάει κι' αὐτός, κάνει ὁ νᾶνος. Ἔνα... σφαξιματάκι θέλει τώρα καὶ θᾶναι ἐν τάξει!

Ὅμως ὁ μελαφός γίγαντας στιγμὴ δὲν ἀφήνει νὰ χαθῇ.

Ἀμέσως μετὰ τὴ γροθιά στὸν καπετάνιο, γυρίζει μανιασμένος πρὸς τοὺς ναῦτες ποὺ ἔχουν χυθῇ νὰ τὸν ἀρπάξουν :

Καὶ μὲ ἀφάνταστα δυνατὲς καὶ γρήγορες γροθιὲς καὶ κλωτσιές, τοὺς γκρεμίζει κι' αὐτοὺς, ἀκίνητους σὰν σκοτωμένους, πλάι στὸν ἄκαρδο καπετάνιο τοὺς!...

Εὐτυχῶς, τὸ κακὸ αὐτὸ γίνηκε σ' ἕνα ἐρημικὸ καὶ ἀπόμερο σημεῖο τοῦ κατὰστρώματος. Κανένας ἀπὸ τὸ πλήρωμα, ἢ τοὺς ἐπιβάτες, δὲν ἔχουν ἀντιληφθῇ τίποτα...

Ο Γκαούρ τραβάει τώρα τὸ νᾶνο.

— Στιγμὴ δὲν πρέπει νὰ μείνουμε πιά ἐδῶ! τοῦ λέει.

Ἀς θουτήξουμε ἀμέσως στὴ θάλασσα!...

— Βούτα κ' ἔφτασα! τοῦ κάνει ὁ Ποκοπίκο. Τοῦ λόγου μου θὰ καθυστερήσω λιγάκι ὥσπου νὰ τοὺς... σφάξω!...

— Πᾶμε λοιπόν! τοῦ κάνει μὲ θυμὸ ὁ γίγαντας.

Ο νᾶνος ἐπιμένει:

— Ἀδύνατον! Δὲν μπορῶ νὰ τοὺς ἀφήσω ἀσφαχτούς... Θὰ μέ... παρεξηγήσουνε!

Ἐξω φρενῶν ὁ Γκαούρ τὸν χουφτιάξει ἀπὸ τὴ μέση. Καὶ σηκώνοντάς τον ψηλά, τὸν ἐκσφενδονίζει στὴ φουρτουνιασμένη θάλασσα. Ἀμέσως μετὰ, πηδάει κι' αὐτὸς στ' ἀφρισμένα νερά της!...

ΟΙ «ΜΠΟΥΡΜΟΥΛΗΘΡΕΣ»
ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

Οἱ δυὸ σύντροφοι παλεύουν τώρα σὰν ἀνήμερα θεριὰ μὲ

τὴν ἄγρια θάλασσα! Δεινοὶ κολυμβηταὶ δμως, καθὼς εἶναι κι' οἱ δυοὶ, καταφέρνουν, ὅχι μονάχα νὰ μένουν στὴν ἐπιφάνεια, μὰ καὶ νὰ προχωροῦν ἀργά. Ἔχουν πάρει κατεύθυνσι πρὸς τὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης!...

Ὁ Ποκοπικό καὶ στὶς πιὸ τραγικὲς στιγμὲς, δὲν χάνει τὸ κέφι του. Ἔτσι καὶ τώρα, καθὼς χαροπαλεύουν στὰ φουρτουνιασμένα νερά, παρακαλᾷ τὸν Γκαούρ θλιβερά καὶ πένθιμα :

— Ἄν θουλιᾷξω, Μαντράχαλε καὶ πινιγῶ, μιὰ χάρι θέλω ἀπὸ σένα...

— Τί;

— Νὰ μαζέψης τίς... μπουρμπουλῆθρες μου! Νὰ τίς φυλάξης γιὰ ἐνθῆμιο!...

Ὅμως ὁ μελαγχολὸς γίγαντας δὲν προφθαίνει νὰ χαμογελάσει...

Γιατὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνας πεινασμένος καρχαρίας παρουσιάζεται μπροστὰ τους. Καὶ ἀναποδογυρίζοντας τὸ κορμὶ του — γιατί τὸ στόμα του βρίσκεται ἀπὸ κάτω — κάνει ν' ἀρπάξῃ τὸ νᾶνο.

Ὁ Ποκοπικό ξεφωνίζει μὲ ἀφάνταστο τρόπο καὶ φρίκη:

— Βάστα με, Γκαουράκοο! Βάσ' τα με γιατί θά τόν... σφάξωωω!...

Κι' ἀμέσως προσθέτει θαυμαστικά :

— Καλὲ γιὰ κύττα τον, πού νὰ μὴν ἀβασκαθῇ! Σὰν τή... Χουχού δὲν εἶναι!;

Ὁ ἀτρόμητος Ἕλληνας καθόλου δὲν διστάζει! Ἀμέσως, καὶ μὲ μιὰ ἀφάνταστο

γρήγορη κίνησι, ἀρπάζει τὴ χατζάρα τοῦ νάνου. Καὶ παραμερίζοντάς τον, βάζει τὰ στήθεια τοῦ αὐτοῦ μπροστὰ στὸ θαλάσσιο θεριό... Ἐνῶ ταυτόχρονα σχεδόν, καρφώνει μὲ ὀρμή, τὴ σκουριασμένη λάμα τῆς μέσα στὸ ἀνοικτὸ τοῦ στόμα!

Ἡ χατζάρα προχωρεῖ θαθειά στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ καρχαρία. Καὶ σίγουρα θά θρῆκε πάνω στὴν καρδιά του!... Γιατὶ τὸ θεριὸ τινάζεται δυό-τρεῖς φορές καὶ μένει νεκρὸ. Ὑστερα, θουλιάζει σὰν μολύβι στὰ νερά. Χάνεται ἀπὸ τὰ μάτια τους.

Ὁ νᾶνος, ξαναρπάζει, ξέω φρενῶν, τὴ χατζάρα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Γκαούρ.

— Αὐτὸ ποὺ ἔκανες, Μαντράχαλε, σηκώνει...καρέκλα! τοῦ λέει. Ἄν γουστάρης νὰ σφάζης, ἄλλοτες, νὰ παίρνης χατζάρα δική σου!... Ἀντιλαβοῦ; Ὁχι, νὰ «δουλεύης» ἐσύ, κ' ἐλόγου μου νὰ κάθωμαι νὰ κυττάζω!

Κ' ἐπαναλαμβάνει τὰ λόγια τοῦ καπετάνιου :

— Ζούγκλα τὸ πέρασες ἐδῶ, νὰ κάνῃ καθεὶς ὅτι τραβάει τὸ κέφι του;! Ὡχι, ἀδερφέ!...

Τέλος, τὰ βᾶσανά τους τελειώνουν κάποτε!...

Ὑστερ' ἀπὸ πολλὰς περιπέτειες, οἱ δυοὶ σύντροφοι καταφέρνουν νὰ φθάσουν κολυμπώντας στὸ λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης.

Μὰ βρίσκονται οἱ ἄμοιροι σὲ κακὰ χάλια!

“Όμως, ούτε στιγμή δεν μένουν να ξεποστάσουν. Αρχίζουν άμέσως να ψάχνουν για την Ταταμπού...”

“Ο Γκαούρ ρωτάει δεξιά κι αριστερά όσους ναυτικούς βρίσκει μπροστά του. Κανένας όμως δεν την είδε να θγαίνει. Κανένας δεν ξέρει τί απέγινε...”

“Από τό καράδι πού είχε έλθει από την Αφρική, όλοι οι έπιβάτες και τό πλήρωμα έχουν θγή έξω πιά. Κάτι φύλακες πού βρίσκονται στο κατάστρωμά του, δεν ξέρουν, ή δεν θέλουν να του πουν τίποτα για τη μελαψή Κόρη και τόν κοκκινομάλλη συνοδό της.

Σέ μία στιγμή, ό Ποκοπικό βλέπει μπροστά του ένα κομωτήριο...

— Έδώ να ρωτήσουμε, κάνει στον Γκαούρ.

— Γιατί; ρωτάει εκείνος απορώντας.

— Μπορεί να πέρασε να κάνει... περμανάντ! του αποκρίνεται σοβαρά-σοβαρά.

“Ο μελαψός γίγαντας μουρμουρίζει τώρα με στενοχώρια:

— Άλλοιμονο!... Φαίνεται πώς άργήσαμε να γυρίσουμε... Καί ή Ταταμπού θα πήρε άμέσως άλλο καράδι για την Αφρική...

Και συνεχίζει τούς λόγους συλλογισμούς του:

— Άφού μάς είχε δη στο κατάστρωμα του θαποριού πού έφευγε... Τί λόγο θαχε να μείνη πιά εδώ στη Νέα Υόρκη; Έτσι δεν είναι Ποκοπικό;

— Όχι! του αποκρίνεται

μέ πεποίθηση ό νάνος. Κατά τη γνώμη μου: «Φάθα έχει ό λάκκος», πού λένε.

— Δηλαδή;

— Μπορεί να τάχη... «ψηση» με τόν μπάρμπα-Μπαμπούλα!

— Ποιών;

— Με τόν «Αγριάνθρωπο» ντέ! Αυτόν πού πήγε στη Ζουγκλία να «καθαρίση» τόν Μεγαλειότατο!... Σίγουρα θα ξετρελλάθηκε ή φουκαριάρα με τά... έρυθρά μαλλάκια του!...

“Ο Γκαούρ δεν έχει κέφι γι’ άστεία. Μουρμουρίζει πάλι συλλογισμένος:

— Πρέπει να θρούμε λεφτά! Πρέπει να ξαναγυρίσουμε στη Ζούγκλα!

“Ο Ποκοπικό είναι πρόθυμος.

— Έν τάξει! του κάνει. Θα πεταχτώ μία στιγμή στην Τράπεζα να σηκώσω!

“Ο γίγαντας θυμάται:

— Τό πακέττο με τά χαρτονομίσματα πού πήρες από τούς κληρονόμους, πού είναι;

“Ο νάνος τόν καθησυχάζει:

— Μη φοβάσαι: Βρίσκονται στην καμπίνα του θαποριού πού τό σκάσαμε!... Ταξιδεύουνε σίγουρα για την... Αφρική!...

**ΕΝΑΣ «ΑΓΙΟΣ»
ΑΝΘΡΩΠΟΣ!**

“Ας αφήσουμε τώρα για λίγο τόν Γκαούρ και τόν Ποκοπικό... Καί άς ψάξουμ’ έμείς, με τη φαντασία μας, να θρούμε τη χαμένη Ταταμπού. Για να τό καταφέρουμε ό-

‘Ο μελαψός γίγαντας αρπάζει στην άγκαλιά του την Ταταμπού. Καί τρέχει, όσο μπορεί πιο γρήγορα για να ξεφύγει...

μωας αυτό, ως ξαναγυρίσουμε λίγο πίσω στην Ιστορία μας.

Και νά :

Τό μεγάλο καράβι που έρχεται — που ήρθε δηλαδή — από την Αφρική, ρίχνει άγκυρα στο λιμάνι της Νέας Υόρκης...

‘Η πανώρια μελαψή Κόρη θγαίνει άμέσως έξω. Καί σφίγγει μ’ ευγνωμοσύνη τό χέρι του «Αγριάνθρωπου».

— Σ’ εύχαριστώ, καλέ μου άνθρωπε, του λέει. Χάρι σ’ έσένα μπόρεσα να πραγματοποιήσω τό μεγαλύτερο όνειρο της ζωής μου: Νά ρθώ στην

Αμερική! Για να ψάξω να θρώ τον αγαπημένο μου σύντροφο!...

» Όμως ή Τύχη θέλησε να μου παίξει ένα τραγικό παιχνίδι: ‘Ο Γκαούρ καί ό Ποκοπίκο ταξιδεύουν τώρα για τη Ζούγκλα. Τους είδα με τά μάτια μου πάνω στο κατάστρωμα του καραβιού που έφευγε...

» Τώρα πιά δέν έχω κανένα λόγο να μείνω εδώ... Θά γυρίσω μονάχη μου στη Ζούγκλα, θά τους θρώ εκεί!...

— Καλή τύχη! της εύχεται ό καλόκαρδος «Κοκκινομάλ-

λης». Καὶ νὰ μὲ συμπαθᾷς πού δὲν κατάφερα νὰ καθαρίσω τὴν Ζούγκλα ἀπ' τὸν «Ἀνθρώπο» πού γίνηκ' αἰτία νὰ περνᾶτε τώρα αὐτὰ τὰ μαρτύρια!...

Ἔτσι χωρίζουν...

Ἡ ἄμοιρη Ταταμπού ἀρχίζει νὰ γυρίζει τώρα στὶς ταβέρνες καὶ στὰ καμπαρὲ πού πίνουν καὶ γλεντᾶνε οἱ Καπεταναῖοι τῶν φορτηγῶν καραβιῶν.

Καὶ τοὺς θερμοπαρακαλᾷ μὲ βουρκωμένα μάτια :

— Πάρ'τε με μαζί σας στὴν Ἀφρική!... Δὲν ἔχω χρήματα νὰ σᾶς πληρώσω! Μὰ εἶμαι γερὴ γυναίκα. Θὰ κάνω ὅλες τὶς θαρεῖες δουλειές τοῦ καραβιοῦ. Θὰ πλένω τὸ κατάστρωμα! Θὰ καθαρίζω κάτω τ' ἀμπάρι! Καὶ δὲν θὰ σᾶς ἐπιβαρύνω σὲ τίποτα! Οὔτε φαί θὰ ζητήσω, οὔτε νερό!... Μόνο νὰ φτάσω στὴν Ἀφρική! Αὐτὸ μονάχα θέλω! Αὐτὸ λαχταράω!...

Οἱ μεθυσμένοι ναυτικοὶ γελᾶνε. Κανένας δὲν τὴν λυπᾶται. Κι' ὅλοι τῆς λένε:

— Ἀμα δὲν ἔχεις λεφτά, κάνε βουτιά στὴ θάλασσα!... Τράβα στὴν Ἀφρική σου κολυμπώντας! Χά, χά, χά!...

Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τῆς κάνουν πρόστυχους ὑπαινιγμούς. Καὶ ἀνήθικες προτάσεις!...

Ἄλλοι τῆς λένε:

— Εἶσαι πολὺ ὁμορφὴ, κοπέλλα μου!... Μπορεῖ νὰ μᾶς ξεμυαλίσῃς στὸ ταξίδι!

Κι' ἄλλοι προχωροῦν περισσότερο :

— Σὲ παίρνουμε καὶ χωρὶς

λεφτά στὸ καράβι μας! Καὶ χωρὶς νὰ πλένης τὸ κατάστρωμα καὶ νὰ καθαρίζῃς τ' ἀμπάρι!... Μονάχα μιὰ δουλειὰ θὰ κάνῃς!

— Τί; ρωτᾷ ἀθῶα ἡ ἀγνὴ «Κόρη τῆς Ζούγκλας».

— Νὰ μᾶς... νανουρίζῃς τὶς νύχτες γιὰ νὰ κοιμόμαστε!... Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Ἔτσι, γυρίζει καὶ ξαναγυρίζει ἡ δυστυχισμένη συντρόφισσα τοῦ Γκαούρ. Χωρὶς νὰ καταφέρνῃ νὰ κάνῃ τίποτα!

Ὡσπου τέλος θρῖσκει καὶ τὸν καπετάνιο κάποιου μεγάλου φορτηγοῦ καραβιοῦ...

Εἶναι ἕνας μεσόκοπος ἄνδρας, ἄγριος, ἀποκρουστικός καὶ ἀπαίσιος στὴν ὄψι!...

Στὴν ἀρχή, ἡ ἄμοιρη, διστάζει νὰ τὸν πλησιάσῃ. Φοβᾶται νὰ τὸν παρακαλέσῃ...

Ὅμως, στὴν ἀπόγνωσι πού θρῖσκεται, τὸ ἀποφασίζει τέλος :

— Καπετάνιο μου! τοῦ λέει ἔτοιμη νὰ θάλῃ τὰ κλάματά. Πᾶρε με μαζί σου στὴν Ἀφρική... Λεφτά δὲν ἔχω, καλέ μου ἄνθρωπε! Μὰ θὰ σοῦ δουλέψω σκληρά! Κι' οὔτε θὰ τρώω, οὔτε θὰ πίνω!...

Ἐκεῖνος καρφώνει πάνω τῆς τὸ θλοσυρὸ καὶ ἄγριο θλέμμα του...

Τὸ αἷμα τῆς Ταταμπού παγώνει. Θαρρεῖ πῶς ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θ' ἀκούσῃ τὸ ξεσπασμα τοῦ θυμοῦ του. Εἶναι ἔτοιμη νὰ γυρίσῃ καὶ νὰ τὸ θάλῃ στὰ πόδια. Ὅμως κάποιο παράξενο προαίσθημα τὴ συγκρατεῖ.

Καὶ νὰ :

Ξαφνικά καὶ ἀναπάντεχα, ἓνα μεγάλο θαῦμα γίνεται : Τὸ ἄγριο καὶ ἀποκρουστικό πρόσωπο τοῦ τρομεροῦ καπετάνιου, ἡμερεῖται καὶ γλυκαίνει. Τῆς ἀποκρίνεται μὲ συμπόνια καὶ καλωσύνη :

— Μὴ στεναχωριέσαι, κοπέλλα μου! Θὰ σὲ πάρω ἐγὼ στὸ καράβι μου! Καὶ θὰ φθάσης, μὲ τὸ καλὸ, στὸ Μεγάλο Λιμάνι τῆς Ἀφρικῆς!... Σ' ὅλο τὸ ταξίδι θὰ διατάξω νὰ σοῦ δίνουν καὶ τροφὴ καὶ νερό!... Λεφτά γιὰ τὰ ναῦλα, δὲν θέλω!...

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ἔξασπαι σὲ λυγμούς. Καὶ γονατίζοντας ἀμέσως, ἀρπάζει τὰ ροζιάρικα χέρια τοῦ καλοῦ αὐτοῦ θαλασσοιοῦ. Τὰ φιλάει! Τὰ μουσκεύει στὰ θερμὰ δάκρυα τῆς εὐγνωμοσύνης της.

— Σ' εὐχαριστῶ, καπετάνιε μου!... Εἶσαι ἓνας «ἀγιος» ἀνθρώπος! Ποτέ στὴ ζωὴ μου δὲν θὰ ξεχάσω τὴ μεγάλη αὐτὴ καλωσύνη σου!...

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ !...
ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ !...

Μὲ τρελλὴ χαρὰ κι' ἐνθουσιασμό ἡ ἄμοιρη Ταταμποῦ ἀνεβαίνει στὸ φορτηγὸ καράβι τοῦ ὑπέροχου αὐτοῦ καπετάνιου...

Ἐπὶ τέλους! Θὰ μπορέσει τώρα νὰ ξαναφθάσῃ στὴ Ζούγκλα. Ν' ἀντικρύσουν πάλι τὰ μάτια της τὸ ἀγαπημένο μελαψὸ παλικάρι! Νὰ τελειώσουν, μιὰ γιὰ πάντα, τὰ βάσανα καὶ τὰ μαρτύριά τους.

Καὶ νά : Πρῶτ-πρῶτ τὴν ἄλλῃ μέρα, τὸ πλοῖο σηκώνει τὴς ἄγκυρες. Καὶ σαλπάρει γιὰ τὸ μακρινὸ τοῦ ταξίδι.

Ἡ φιλότιμη Ἑλληνίδα σκοτώνεται νὰ κάνῃ τὴς πιὸ θαρρεῖς καὶ κουραστικὲς δουλειὰς τοῦ καραβιοῦ. Θέλει νὰ δείξῃ στὸν καλὸ καπετάνιο τὴν ἀπέραντὴ εὐγνωμοσύνη ποὺ νοιώθει!

Ἐκεῖνος ὁμως τὴν ἐμποδίζει.

— Δὲν θέλω νά... μοῦ κουράζεσαι! τῆς λέει, κυττάζοντάς την παράξενα καὶ χαμογελώντας της πονηρά.

Ἄλλοιμονο!... Ἄλλοιμονο! Γρήγορα ἡ δυστυχισμένη Ταταμποῦ μετανοοῖνε γιὰ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ ἔδειξε... Γρήγορα ἡ ἄμοιρη καταλαβαίνει πὼς ὁ «καλὸς» αὐτὸς καπετάνιος, δὲν εἶναι καθόλου καλὸς!... Πὼς δὲν εἶναι «ἀγιος», ὅπως τὸν εἶχε φανταστῇ. Ἀλλὰ δαίμονας! Ἕνα θρωμερὸ ἀνθρώπινο κτῆνος!

Τὸν βλέπει νὰ φέρνεται τυραννικά στὸ πλήρωμα! Τὸν ἀκούει νὰ θλασσημάη! Καὶ νὰ θρίζῃ τοὺς ναύτες μὲ τὰ πιὸ πρόστυχα λόγια!...

Τὸν παρακολουθεῖ ἀκόμα νὰ τοὺς δέρνην ἀλύπητα μ' ἕναν τρομακτικὸ θοῦρδουλα μὲ πέντε οὐρές. Καί, κάτω-κάτω, στὴν ἄκρῃ τῆς κάθε οὐρᾶς, ἓνα βαρὺ στρογγυλὸ μολύβι!

Μὰ δὲν ἦταν μόνον αὐτά!... Ὁ «υπέροχος» καπετάνιος, δείχνει ἓνα παράξενο ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πανώρια μελαψὴ προστατευομένη του...

Τὴν ὑποχρεώνει μὲ τὴ θία

νά τρώη μαζί του. Στο ίδιο τραπέζι. Της προσφέρει τὰ καλύτερα φαγητά καὶ φρούτα!... Τὴν πιέζει νὰ πιῇ θαρρεῖα πιотά!...

“Ὁμως ἡ Ταταμπού ἀντιδρᾷ!... Κάθεται θέβαια στὸ ἴδιο τραπέζι μ’ αὐτόν... “Ὁμως δὲν θάζει στὸ στόμα της παρὰ κανένα φρούτο. Οὔτε τὰ ἐκλεκτὰ φαγητά του δοκιμάζει, οὔτε τὰ θαρρεῖα μεθυστικὰ πιотά του!...

— Φάε καὶ πιέ! τῆς λέει κάθε τόσο ὁ φοβερός αὐτὸς ἀνθρώπος.

Καὶ προσθέτει :

— Εἶσαι λίγο ἀδύνατη!...

“Ἄν παχύνῃς θὰ γίνῃς ἀκόμα πιὸ ὁμορφῇ!

“Ὡσπου ἕνα βράδυ, ὁ κτηνάνθρωπος καπετάνιος, τῆς μιλάει καθαρὰ καὶ ξάστερα:

— Εἶσαι νέα!... Εἶσαι ὁμορφῇ!... Κι’ ἀποφάσισα νὰ γίνῃς γυναῖκα μου!...

“Ἡ Ταταμπού καταλαβαίνει πὼς μιὰ καθαρὴ ἄρνησί της, θὰ τὸν θυμώσει! Θὰ τὸν ἐξαγριώσει!...

Πρέπει νὰ δείξῃ γυναικεῖα πονηριά! Κι’ ἄς μὴν εἶναι καθόλου φτειαγμένη, ἡ δύστυχη, γιὰ τέτοια καμώματα.

“Ἔτσι, στὴν πρώτη αὐτὴ ἀνήθικη πρότασί του, βρίσκει κάποια ψεύτικη δικηολογία. Καὶ τὸν ἀποκρούει εὐγενικά!

Μά, σιγά-σιγά, ἡ περήφανη ψυχὴ της πλημμυρίζει ἀπὸ ἀγανάκτησι καὶ ἀηδία!

“Ἀπὸ τότε, δὲν κατεβαίνει πιά τις νύχτες νὰ κοιμηθῇ στὴ μοναχικὴ κι’ ἀπόμερῃ κα-

μπίνα ποὺ ἔχει διαλέξει γι’ αὐτὴν ὁ «προνοητικός» Καπετάνιος!...

Σκαρφαλώνει πάνω στὸ τεράστιο ἄλμπουρο τοῦ καραβιοῦ! Καὶ ξεμερώνεται ξάγρυπνη καὶ τουρτουρίζοντας, στὰ θεόρατα ξάρτια του!...

Θαρρεῖ πὼς ἔτσι θ’ ἀποφύγῃ τὶς ἐπιθέσεις τοῦ ἀνθρωπόμορφου κτήνους ποὺ τὴν πολιορκεῖ!...

“Ὁμως ἀλλοίμονο!... Αὐτὸ ποὺ μὲ τρόπο καὶ φρίκη περιμένει, δὲν ἄργεῖ νὰ γίνῃ!...

Εἶναι μιὰ ἄγρια καὶ φουρτουνιασμένη νύχτα! Τὸ τεράστιο καὶ βαρὺ φορτηγὸ καράβι, ἀψηφώντας τὸ κακὸ ποὺ γίνεται, πλέει σταθερὸ καὶ ἀκλόνητο στὸν προορισμὸ του!...

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ καπετάνιος, τύφλα στὸ μεθύσι καὶ τρικλύνοντας, ἀνεβαίνει στὸ κατὰστρωμα μὲ κακοὺς σκοπούς!...

“Ἡ Ταταμπού, ποὺ αὐτὴ τὴν ἄγρια παγερὴ νύκτα δὲν τόλμησε νὰ κουρνιάσῃ στὰ θεόρατα ξάρτια, εἶχε λουφάξει, ἡ δυστυχισμένη, πίσω ἀπὸ ἕνα μεγάλο σωρὸ σακκιά!...

“Ἔτσι, μόλις ἀντικρύζει τὸν καπετάνιο, κάνει νὰ σκαρφαλώσῃ στὸ χοντρὸ ἄλμπουρο!

Μά δὲν προφθαίνει νὰ τοῦ ξεφύγῃ!... Ἐκεῖνος τὴ βλέπει καὶ, ἀπλώνοντας τὶς χερούκλες του, τὴν ἄρπάζει!...

“Ἡ περήφανη Ἑλληνίδα φοβάται: μονάχα πρὶν ἀπὸ τὸν κίνδυνο! Σὰν ὅμως θρεθῇ στὸν κίνδυνο ποτὲ δὲν δειλιά-

ζει. Γίνεται, με μιὰς ἀτρόμη-
τη σάν τὸ λιοντάρι!...

Καὶ νά: Παλεύει τώρα μα-
νιασμένα με τὸ φοβερό καὶ
χεροδύναμο «Κτήνος» ποὺ ζη-
τάει νὰ τὴν ἀγκαλιάσει!

Τὸν κτυπάει, τὸν κλωτᾷ, τὸν
δαγκώνει, τοῦ σχίζει με
τὰ νύχια τῆς στὸ πρόσωπο.
Ζητάει νὰ τοῦ βγάλῃ τὰ μά-
τια!...

«Ὡσπου τέλος καταφέρνει
νὰ τοῦ ξεφύγῃ, φωνάζοντας
στοὺς ναῦτες τοῦ караβιού :

— Βοήθεια, παιδιά!... Σώ-
στε με ἀπ' τὸν κακοῦργο!...

Βοήθειαααα!...

«Ἄδικα δμῶς ἡ ἄμοιρη ξε-
λαρυγκιάζεται! Κανένας ἀ-
πὸ τὸ πλήρωμα δὲν τολμάει
νὰ τὴ βοηθήσῃ! «Ὅλοι τρέ-
μουν τὸν ἀπαίσιο καπετάνιο
τους! Καὶ περισσότερο ἀπό-
ψε ποὺ εἶναι τρελλὸς ἀπὸ τὸ
μεθύσι!...

«Ὁ κακοῦργος κυνηγάει
τώρα στὸ κατὰστρωμα νὰ τὴν
πιᾶσῃ! Καὶ ἄργα ἡ γρήγορα
ρᾷ τὸ καταφέρῃ!...

«Ἔτσι, ἡ Ταταμπού, στὴν ἀ-
πόγνωσι ποὺ θρίσκειται, παίρ-
νει, ἀλλοίμονο, τὴν τραγικὴ

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ὁ Πεκοπικό ἔχουν κρυφτῇ σὲ μιὰ γωνιά
τῆς αἰθουσας ὅπου δικάζεται σάν δολοφόνος ἡ πανώρια
Ταταμπού.

απόφασι:

Μ' ένα σβέλτο πήδημα βρίσκειται ὀρθὴ πάνω στὴν κουπαστή. Καὶ ἀπὸ ἐκεῖ βουτάει ἀμέσως κάτω στ' ἀφρισμένα κύματα τῆς μανιασμένης θάλασσας!...

Σὰν Σουλιώτισσα, ἡ ἄμοιρη, προτιμᾷ τὸ θάνατο ἀπὸ τὴν ἀτίμωσι!

Τὴν ἴδια ὅμως στιγμή πού πῆδησε, ὁ μεθυμένος καπετάνιος, εἶχε φθάσει τρέχοντας κοντὰ τῆς, μὲ ἀπλωμένα χέρια. Μὰ δὲν πρόφθασε νὰ τὴ συγκρατήσῃ!... Τὸ ἀντίθετο γίνηκε: Μὲ τὴ φόρα πού εἶχε, κτύπησε μὲ ὀρμὴ πάνω στὴ χαμηλὴ κουπαστή. Καὶ γέρνοντας πρὸς τὰ κάτω, γκρεμίστηκε κι' αὐτὸς πίσω τῆς...

Τώρα κι' οἱ δύο τους χαροπαλεύουν, γιὰ νὰ σωθοῦν, στ' ἀφρισμένα νερά τῆς θάλασσας!...

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΑΣ!

Οἱ ναῦτες ἀπὸ πάνω, δὲν δείχνουν νὰ θιάζονται νὰ ρίξουν θάρκα.

Ξαφνικά, ἕνας τρομακτικὸς καὶ γιγαντώσῳμος καρχαρίας, παρουσιάζεται!... Μὲ ἀνοικτὸ τὸ παράξενο στόμα του χύνεται ν' ἀρπάξῃ τὸν καπετάνιο!...

Καὶ πάλι οἱ ναῦτες δὲν δείχνουν καμμιὰ θιάσι νὰ ρίξουν τὴ θάρκα!... Οὔτε καὶ κανένας ἀπ' αὐτοὺς πυροβολεῖ ἀπὸ ψηλὰ τὸ θαλασσινὸ θηρίο πού ἔχει ἐπιτεθῇ στὸν... «ἀγαπητὸ» καπετάνιο τους!...

Τόσο τὸ καλύτερο γι' αὐτοὺς ἂν πνιγῇ, ἢ τὸν καταβροχθίσῃ ὁ καρχαρίας! Θά γλυτώσουν ἀπὸ τὶς θλαστήμιες, τὶς θρисиές καὶ προπαντὸς ἀπὸ τὸν τρομερὸ δούρδουλὰ του!

Θὰ χαθῇ βέβαια μαζί του καὶ ἡ καλὴ αὐτὴ μελαψὴ κοπέλλα!... Μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς! "Ἄν ρίξουν θάρκα γιὰ νὰ τὴ σώσουν, θὰ πηδήσῃ μέσα σ' αὐτὴν καὶ ὁ μισητὸς καπετάνιος τους!

"Ἔτσι σκέπτονται οἱ ναῦτες τοῦ καραβιοῦ.

Ὅμως ἡ μεγαλόκαρδη Ἑλληνίδα συμπατριώτισσά μας, δὲν εἶναι ἴδια μ' αὐτοὺς. Εκείνη, πάντα στὸν κίνδυνο, δὲν ξεχωρίζει ἐχθροὺς ἢ φίλους!

Ἀντικρῶζει τώρα μὲ φρίκη καὶ δέος τὸν καρχαρία πού ἐτοιμάζεται νὰ καταβροχθίσῃ τὸν κακοῦργο ἐχθρὸ τῆς. Τὸν ἄνθρωπο πού, πρὶν λίγες στιγμές, ζητοῦσε νὰ τῆς κἀνῃ τὴ μεγαλύτερη προσβολή! Τὸ μεγαλύτερο κακὸ!...

"Εἶσι, καὶ μέσα σέ μιὰ στιγμή μονάχα, τὸ μῖσος πού νοιώθει γι' αὐτόν, σθῆναι. Κυττάζοντάς τον τώρα, δὲν βλέπει παρὰ ἕναν ἄνθρωπο πού κινδυνεύει!

Πόσο ὑπέροχη εἶναι ἀλήθεια ἡ Ἑλληνικὴ γενιά!...

Καὶ πόσο περηφάνοι κι' εὐτυχισμένοι πρέπει νάμαστε, ὅλοι ἐμεῖς, πού γεννηθήκαμε Ἑλληνες!...

Καὶ νὰ :

Ἀτρόμητη καθὼς εἶναι πάντα, στιγμή δὲν ἀφήνει νὰ χα-

θη. Μὲ μιὰ ἀφάνταστα γρήγορη κίνησι, τραβάει τὸ μαχαίρι της. Ἐνῶ ταυτόχρονα, κάνοντας μιὰ ὑπεράνθρωπη θουτιά, θρίσκειται, σχεδὸν ἀμέσως, κάτω ἀπὸ τὴν τρυφερὴ καὶ μαλακιὰ κοιλιὰ τοῦ θαλασσινοῦ θηριοῦ.

Καὶ τὸ κτυπάει μὲ φοθερὴ λύσσα καὶ μανία!...

Ἡ φονικὴ λάμα τοῦ μαχαιριοῦ της κάνει γερὴ δουλειά: Μπαινοθγαίνει κάμποσες φορές, καὶ μὲ τὴν ἴδια ὀρμὴ στὰ σπλάχνα τοῦ πεινασμένου καρχαρία!

Τὸ τεράστιο ψάρι σπαράζει γιὰ λίγες στιγμές, θάφοντας μὲ τὸ αἷμα του κόκκινη τὴ γύρω θάλασσα!... Ὑστερα, κάνοντας μιὰ θουτιά, χάνεται πρὸς τὸ θυθῶ!...

Ὁ κακοῦργος καπετάνιος ἀναπνέει. Ἐχει σωθῆ ἀπὸ βέβαιο καὶ φρικτὸ θάνατο!...

Καὶ ἀρχίζει ἀμέσως νὰ οὐρλιάζῃ πρὸς τοὺς ναῦτες του ποὺ παρακολουθοῦν ἀπὸ ψηλά:

— Ἀκόμα λοιπὸν, σκυλιά; Τὶ διάβολο κάνετε τόση ὥρα; Ρίχτε λοιπὸν μιὰ θάρκα νὰ μᾶς μαζέψετε!...

Οἱ ναῦτες κατατσακίζονται νὰ ἐκτελέσουν τὴ διαταγὴ του. Φοβοῦνται — τώρα ποὺ πέρασε ὁ κίνδυνος — μήπως ὁ καπετάνιος τοὺς καταφέρῃ νὰ πιασθῇ καὶ νὰ σκαρφαλώσῃ μονάχος του πάνω στὸ κατὰστρωμα... Ὅποτε σίγουρα θὰ τοὺς πετοῦσε ὅλους, στὴ θάλασσα!...

Ἡ Ταταμπού, ποὺ θάλεπει, σὲ λίγο, τὴ θάρκα νὰ κατε-

θαίνη, τὸ θάζει στὰ... χέρια καὶ στὰ πόδια: Παίρνει δρόμο, δηλαδή, κολυμπώντας. Καὶ ξεμακρίνει ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ.

Ξέρει ποιά τύχη τὴν περιμένει ἂν μείνῃ. Ἄν ξαναθρεθῇ πάλι στὸ ἴδιο καράβι μὲ τὸν ἀπαίσιο καπετάνιο!...

Ὁ κακοῦργος ποὺ τὴ θάλεπει ν' ἀπομακρύνεται ἀνάλαφρη, φτερουγίζοντας σὰν πουλὶ πάνω ἀπὸ τὶς ἀφρισμένες κορφές τῶν μανιασμένων κυμάτων, λυσσάει ἀπὸ τὸ κακό του! Πεισματῶναι τόσο ποὺ ξεχνάει τὴ σωτηρίαν τοῦ θρωμεροῦ τομαριοῦ του. Καὶ κυνηγáει τὴν ἄμοιρη Κόρη, μουγγρίζοντας καὶ οὐρλιάζοντας:

— Στάσου!... Θὰ σὲ πιάσω!... Ποῦ θὰ μοῦ πᾶς; Ποτέ δὲν θὰ μπορέσης νὰ ξεφύγῃς ἀπὸ τὰ χέρια μου!...

Καὶ προσθέτει λαχανιασμένος στὴν ἀπεγνωσμένη προσπάθειά του νὰ τὴ φθάσῃ:

— Ἀφοῦ κινδύνεψες γιὰ νὰ μοῦ σώσης τὴ ζωὴ, θὰ πῇ πῶς... μ' ἀγαπᾷς κι' ἐσύ, ὅπως κι' ἐγώ! Μὴν κάνης λοιπὸν τὰ νάζα σου!...

Οἱ ναῦτες ρίχνουν τὴ σωτήρια θάρκα, μὰ κανένα δὲν θάλεπουν γιὰ νὰ μαζέψουν!...

Ὁ καπετάνιος τοὺς καὶ ἡ μελαψὴ γυναίκα θρίσκονται τώρα μακριά!...

Καὶ νά: Ξαφνικά, ὁ ἴδιος λαθωμένος καρχαρίας παρουσιάζεται. Οἱ πόντοι ποὺ νοιώθει καὶ τὸ αἷμα ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ χάνῃ ἀπὸ τὶς πληγὲς τῆς κοιλίας του τὸν ἔχουν

ἀφάνταστα ἐξαγριώσει!...

Καὶ τυφλωμένος ἀπὸ τὴ λύσσα πῶς χύνεται ἀκράτητος τώρα πάνω στὴν πανώρια μελαψὴ Κόρη...

Ἡ Ταταμποῦ εἶναι ἀφθαστὴ στὸ κολύμπι. Ἔτσι, κάνοντας πάλι μιὰ γρήγορη βουτιά, τοῦ ξεφεύγει: "Ἐρχεται πίσω ἀπὸ τὴν πλατεῖα οὐρά του!

Τὸ θαλασσινὸ θεοῦ κάνει ἀμέσως νὰ γυρίσει. "Ὅμως μὲ τὴν κίνησί του αὐτὴ ἐρίσκεται τυχαία μπροστὰ στὸν καπετάνιο πού ἔρχεται!

Καὶ ἀνοίγοντας τὸ τρομακτικὸ στόμα του κύνει νὰ τοὶ ἀρπάξει. Νὰ τὸν καταβροχθίσει!...

Εκεῖνος — ἀνανδρὸς καθὼς εἶναι — θγάζει στορναικτικὰ ξεφωνητά. Οὔτε γυναῖκα νὰ ἦτανε!...

Ταυτόχρονα κάνει στὴν ἀπόγνωσί του: τρελλές κινήσεις γιὰ νὰ ξεφύγῃ!...

"Ὅμως αὐτὴ τὴ φορά — χωρὶς τὴ βοήθεια τῆς Ταταμποῦ — δὲν καταφέρνει νὰ προυατέψῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτὸ του :

Σὲ λίγες στιγμές, ἀλλοίμονο, ὀλόκληρο τὸ κοομί του βρίσκεται κομματιασμένο μέσα στὴν κοιλιά τοῦ ἐτοιμοθάνατου καρχαρία!...

Ἡ μεγάλη θάρκα πού ἔχουν ρίξει ἀπὸ τὸ καράδι, πλησιάζει στὸ μεταξὺ... Οἱ ναύτες ψάχνουν νὰ θροῦνε τὸν... «ἀγαπημένο καπετάνιο τους! Μὰ δὲν τὸν βλέπουν πιαθε- νά!

Ἀρπάζουν ὁμῶς τὴ μελαψὴ

γυναῖκα. Καὶ ξαναγυρίζοντας τὴν ἀνεβάζουν στὸ καράδι...

Φαντάζονται πὼς αὐτὴ, μὲ τὸ μαχαίρι τῆς, σκότωσε τὸν καπετάνιο. Καὶ γονατίζοντας τῆς φιλάνε χέρια καὶ πόδια. Πασχίζουν μὲ κάθε τρόπο νὰ τῆς δείξουν τὴν ἀγάπη καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη τους!

— "Ὅχι! Δὲν τὸν κτύπησα ἐγώ! διαμαρτύρεται ἡ ἄμοιρη Ταταμποῦ.

Μὰ τώρα τὸ σκάφος πρέπει νὰ διακόψῃ τὸ ταξίδι. Ἀφοῦ χάθηκε ὁ καπετάνιος του πρέπει νὰ ξαναγυρίσῃ στὸ λιμάνι ἀπ' ὅπου ξεκίνησε...

"Ἔτσι, φυσικά, καὶ γίνεται:

"Ἐνα πρῶτὸ τὸ μεγάλο φορηγὸ, μὲ πένθιμη τὴ σημαία του, ξαναρρίχνει τὶς ἀγκυρὲς στὸ μεγάλο καὶ πολυθόρυβο λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης!

Οἱ ἀστυνομικοὶ παραξενοῦνται. Ἀρχίζουν ἀμέσως αὐστηρὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὸ χασμὸ τοῦ καπετάνιου.

Καὶ νὰ :

Οἱ ναῦτες τοῦ πληρώματος, πού φιλοῦσαν ἀπὸ εὐγνωμοσύνη τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τῆς μελαψῆς κοπέλλας, δειλιάζουν τώρα. Φοβοῦνται πὼς θὰ ἐνοχοποιηθοῦν αὐτοὶ γιὰ τὸ φόνο του! Καὶ ρίχνουν ὅλα τὰ θάρη καὶ τὶς εὐθύνες στὴν Ταταμποῦ :

— Αὐτὴ σκότωσε τὸν καλὸ μας καπετάνιο! Τὸν ἄνθρωπο πού ἀγαπούσαμε σὰν πατέρα μας!...

Ἡ ἄμοιρη Κόρη φωνάζει, διαμαρτύρεται καὶ ὀρκίζεται στὸν παντοδύναμο θεὸ Κράου-

μπα!

— Όχι!... Έγώ πάλεψα και χτυπήθηκα με τόν πεινασμένο καρχαρία για να σώσω!.. Μά δεν τὰ κατάφερα ως τὸ τέλος: Σὲ μιὰ στιγμή, τραυματισμένο τὸ θαλασσινὸ θηριό, τὸν ἄρπαξε στὰ φοβερά σαγόνια του. Τὸν κομματίασε μπροστὰ στὰ μάτια μου! Πρὶν προλάβω νὰ κάνω τίποτα. Καὶ τὸν κατεβρόχθισε μέσα σὲ λίγες στιγμές!...

Προσθέτει ἀκόμα :

— Αὐτὴ εἶναι ἡ πραγματικὴ ἀλήθεια!.. "Ὅλ' αὐτὰ ποὺ ὡς λένε οἱ ναῦτες, εἶναι φαντασιές! Εἶναι ψέμματα!.. Ποτὲ δὲν περιμένα πὼς ὑπάρχουν στὸν Κόσμο ἄντρες τόσο δειλοί! Τόσο ἄνανδροι! Τόσο συκοφάντες!

"Ὅμως τὸ πλήρωμα ἐπιμένει :

— Τὴν εἶδαμε κι' ἐμεῖς μετὰ τὰ μάτια μας: Κάρφωσε τὸ μαχαίρι τῆς στὴν καρδιά τοῦ καπετάνιου μας! Δολοφόνησε, ἢ κακούργα, τὸν «ἅγιο» αὐτὸν ἄνθρωπο!

Οἱ ἀστυνομικοὶ πιστεύουν τοὺς ναῦτες. Καὶ μένουν ἀσυγκίνητοι στὰ δάκρυα καὶ στὶς διαμαρτυρίες τῆς μελαψῆς Κόρης.

Εἶται, περνᾶνε σιδερένιες χειροπέδες στὰ χέρια τῆς Ταταμπού. Τὴν κατεβάζουν ἀπὸ τὸ καράβι καὶ τὴν τραβᾶνε γιὰ τὸ πρόχειρο κρατητήριο τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος...

Μά δὲν προφθαίνουν νὰ φθάσουν ὡς ἐκεῖ...

Ξαφνικά, κάτι ἀφάνταστα

τρομακτικὸ γίνεται! Οἱ ἀστυνομικοὶ ἀναγκάζονται νὰ σταματήσουν!...

Ο «ΣΩΤΗΡΑΣ» ΕΠΙΤΙΘΕΤΑΙ!

Ἀπένταροι, ἄστεγοι καὶ πεινασμένοι — ὅπως ξέρούμε — γυρίζουν πάλι, ὁ Γκαούρ καὶ ὁ Ποκοπίκο στό, μαρτυρικὸ πιά γι' αὐτοὺς, λιμάνι τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ὡρες ἀτέλειωτες κάθονται στὴν προκυμαία, κυττάζοντας σὰν χαζοὶ τὰ καράβια ποὺ ἔρχονται καὶ φεύγουν!...

Καὶ νά: Κάποιο πρῶτ' ξαναγυρίζει στὸ λιμάνι ἕνα μεγάλο φορτηγὸ με πένθιμη σημαία! Δὲν εἶναι λίγες μέρες ποὺ εἶχε φύγει γιὰ τὴ μακρινὴ Ἀφρική...

— Περίεργο! — κάνει παραξενεμένος ὁ Γκαούρ. Πὼς γύρισε τόσο γρήγορα;

— Μπορεῖ νὰ πῆγε... ἀεροπορικῶς! μρυμυρίζει σοβαρὰ ὁ νᾶνος.

Ἔτσι, περίεργοι τώρα καὶ οἱ δυὸ, ζυγώνουν στὸ σκάφος γιὰ νὰ μάθουν καλύτερα...

Ἀλήθεια!... Πόσο θάθελαν νὰ θρῖσκωνται κι' αὐτοὶ μέσα, σὰν θὰ ξανάφευγε!..

Ξαφνικά, ἑλέπουν νὰ φθάσουν τρέχοντας πολλοὶ ἀστυνομικοὶ τοῦ λιμανιοῦ. Ν' ἀνεβαίνουν γρήγορα στὸ πλοῖο. Κι' ὕστερ' ἀπὸ λίγο, νὰ ξανακατεβαίνουν τὸ ἴδιο διαστικοί...

Αὐτὴ τὴ φορὰ σέρνουν μαζί τους καὶ μιὰ μισόγυμνη γυναίκα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἄγριες φωνές καὶ ἀλλαλαγμοὶ ἀκοῦγονται. Ὁ Γιαχάμπα μὲ τοὺς μαύρους του κάνουν ἐπίθεσι στὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν.

Ὁ Ποκοπίκο τὴν ἀναγνώριζε πρῶτος! Κι' ἐνῶ τὰ κωμικὰ μάτια του γουρλώνουν ἀπὸ χαρούμενη ἐκπληξί, ξεφωνίζει ὡς τρελλός :

— Ἡ Ταταμπού!... Ἡ κυρὰ-Λουκούμω μας!... Κύττα, Μαντράχαλε: Φοράει στὰ χέρια σιδερένια βραχιόλια!... Τὴν τραβᾶνε γιὰ τὸ «φρέσκο»! Γιὰ τὴν «Ψειροῦ», ἀδερφέ μου!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀνοίγει διὰ πλάτα τὰ μεγάλα μαύρα μάτια του. Καὶ κυττάζει μὲ φρίκη :

Ἀλήθεια!... Εἶναι ἡ πανώδια Ταταμπού! Ἡ πολυαγαπημένη καὶ ἀγνή συντρόφισσα τῆς καρδιάς του! Καὶ φοράει ἡ ἄμοιρη χειροπέδες!

— Ταταμπούουου! Ταταμπούου! φωνάζει κι' αὐτὸς μὲ τρελλὴ χαρὰ καὶ λαχτάρα!...

Ἐκείνη, ποὺ ἀκούει τὴ φωνή του, γυρίζει καὶ τὸν βλέπει. Καὶ ξεφωνίζει μὲ ἀφάνταστο πόνο καὶ σπαραγμὸ :

— Γκασούουουρ!... Σῶσε με, Γκασούουουρ!...

Τὸ μυαλὸ τοῦ μελαψοῦ παλικαριοῦ ἔχει θολώσει! τῶρα!

Ἡ κρίσι καὶ ἡ λογικὴ του ἔχουν πάψει πιά νά λειτουργοῦν...

Καί σάν μανιασμένο θεριό χύνεται πάνω στοὺς ἀπροετοίμαστους ἀστυνομικούς... Μὲ γροθιές καὶ κλωτιοὺς τοὺς σωριάζει κάτω.. Τοὺς σκορπίζει πέρα!...

Ἀμέσως, ἀρπάζει στὴν ἀγκυλιά του τὴν πανώρια Κόρη. Καὶ ἀρχίζει νά τρέξη ὅσο πὺ γρήγορα μπορεῖ. Βιάζεται νά ξεφύγῃ ἀπὸ τὸ Λιμάνι. Νά τὴ φέρῃ μακριά. Νά τὴ σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν κακῶν ἀν-

θρώπων!...

Ὁ Ποκοπίκο τρέχει ξωπὶσω του. Ὅμως ἡ τρομάρα τοῦ νοιώθει, τοῦ δίνει φτερά στὰ πόδια! Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς ξεπερνάει τὸν Γκαούρ, ξεφωνίζοντας :

— Καλὰ ντέ!... Μὴν τρέχῃς ἔτσι, βρε φοβιτσιάρη! Γιατί δὲν περιμένεις νὰ τοὺς σφάξω;! Θές νὰ μὲ περάσουνε γιὰ... τεμπέλη οἱ ἄνθρωποι;

Ὅμως ἀλλοίμονο!... Μία διαβολεμένη ἀτυχία παρακολουθεῖ τώρα τὸν ἄμοιρο γίγαντα: Στὴ θιάσι του καὶ κα-

Οἱ ἀραπάδες φεύγουν τώρα τρομαγμένοι. Μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς μεταφέρουν τὸ πτώμα τοῦ νεκροῦ ἀρχηγοῦ τοῦ τοῦ φοβεροῦ Γιαχάμπα,

θώς τρέχει, σκοντάφτει με μεγάλη όρμη σέ μιá ριζιμιá πέτρα. Καί, μαζί με την χειροδεμένη Ταταμπού, πού κρατάει στην άγκαλιά του, σωριάζονται κάτω!

Ή πονεμένη Κόρη κτυπάει με δύναμι στο πίσω μέρος του κεφαλιού της. Καί μένει άκίνητη σάν σκοτωμένη!...

Ό μελαψός γίγαντας δέν παθαίνει, εύτυχώς, τίποτα σοβαρό. Καί, σθέλτος καθώς είναι, πετιέται άμέσως όρθός. Κάνει νά ξαναπάξη στα χέρια του την Ταταμπού!...

Μά δέν προφθαίνει!... Στο μεταξύ έχουν φθάσει καμμιá δεκαριά άστυνομικοί πού τόν κυνηγάνε...

Έτσι, γύρω από την άναίσθητη Έλληνίδα, άρχίζει μιá τρομακτική μάχη!

Ό Γκαούρ παλεύει καί κτυπιέται μαζί τους σάν μανιασμένο λιοντάρι!...

Ό μικροσκοπικός Ποκοπίκο σκαρφαλωμένος στην κορφή ένός τηλεγραφόξυλου, τού δίνει κουράγιο :

— Βάρα τους, Μαντράχαλεε!... Κοπάνά τους νά μη σου πάρουνε τόν άέραα!...

Δέν φαίνεται όμως νά μένουν ικανοποιημένος από τόν τρόπο πού παλεύει ό γίγαντας. Καί μурμουρίζει με άγανάκτησι :

— Άχ, μωρέ!... Τι νά σου κάνω πού βρίσκομ' έδω πάνω!... Έπρεπε νάμανε κάτωθεν νά τούς ποδοπατήσω σάν... έλέφαντες!

Μά, ό,τι κι' αν κάνει ό Γκαούρ, καταλαβαίνει πώς δέν θά

μπορέσει νά τά θγάλη, πέρα με δέκα όπλισμένους άστυνομικούς!... Δέν χρησιμοποιούν, θέβαια, τή πιστόλια τους, όμως τόν έχουν κυριολεκτικά ζαλίσει με τά φοβερά κτυπήματα τών γκλόμπς στο κεφάλι.

Όσπου τέλος, κάνοντας μιá υπεράνθρωπη καί άπεγνωσμένη προσπάθεια, καταφέρνει νά ξεφύγη από τούς ανθρώπους του Νόμου. Καί παρατώντας, δεμένη καί άναίσθητη, τή συντρόφισσά του, άρχίζει νά τρέχει!...

Ό Ποκοπίκο γλυστράει σάν πίθηκος από την κολώνα. Καί τó θάζει στα πόδια, ακολουθώντας τόν Γκαούρ!...

Καθώς τρέχει ξωπίσω του, ξεφωνίζει :

— Γιατί, μωρέ Γκαούρ ; Γιατί... άμολάς μελάνι; Πώς μ' άφήνεις έτσι; Μπορώ μονάχος μου νά σφάξω τόσους νοματαίους; Θέλεις νά ξεμερωθώ, δηλαδή;

Ποιάς τόν άκούει όμως...

Σέ λίγο, έχουν κι' οι δυο καταφέρει νά μπερδευτούν στη μυρμηκιά του κόσμου!... Καί χάνονται στους πολυσύχναστους δρόμους της άπέραντης μεγαλουπόλεως!...

Η ΤΑΤΑΜΠΟΥ ΑΠΟΛΟΓΕΙΤΑΙ !

Έτσι, οι δυο σύντροφοι, καταφέρνουν νά ξεφύγουν...

Οι άστυνομικοί συλλαμβάνουν μόνο την άναίσθητη καί χειροδεμένη Ταταμπού.

Τή μεταφέρουν πρώτα στο

πίο κοντινό Νοσοκομείο. Οι γιατροί έκει, καταφέρνουν να τη συνεφέρουν. Να ράσουν και να κλείσουν την πληγή του κεφαλιού της.

Σε λίγες μέρες γίνεται και η πολύκροτη δίκη της.

Ο Γκαούρ και ο Ποκοπικό κατορθώνουν να τρυπώσουν και να κρυφτούν σε μια απόμερη και μισοσκότεινη γωνιά της απέραντης αίθουσας του Κακουργιοδικείου...

Ο Πρόεδρος διαβάζει το κατηγορητήριο :

«... κατηγορείται διά τόν έκ προμελέτης φόνον του πλοιάρχου Τζών Γαρβάν κλπ. κλπ.».

Αμέσως εξετάζονται οι μάρτυρες κατηγορίας. Είναι οι δειλοί και ανάνδροι ναύτες του φορτηγού καραβιού!

Όλοι, με τα ίδια ακριβώς λόγια, βεβαιώνουν : Είδαν με τα μάτια τους τη μελαψή γυναίκα να καρφώνει το μαχαίρι της στην καρδιά του «αγαπημένου και αξέχαστου» καπετάνιου τους!

Μάρτυρες ύπερασπίσεως δεν υπάρχουν. Και ο Πρόεδρος διατάζει την κατηγορομένη ν' απολογηθή.

Η ύπεροχη Έλληνίδα σηκώνεται από το έδωλιο περήφανη. Τα μεγάλα μαυροπράσινα μάτια της είναι θουρκωμένα! Και στα ωχρά χείλια της διαγράφεται ένα άκαθόριστο πονεμένο χαμόγελο.

Όμως η φωνή της είναι σταθερή :

— Είμαι άθωα! τούς λέει. Ο καπετάνιος ζητούσε να με

κάνη με τη βία γυναίκα του! Έγώ αρνιόμουν... Γιατί η καρδιά μου είναι χαρισμένη σ' ένα περήφανο κι άτρόμητο παλικάρι της Ζούγκλας!...

Στη γωνιά ποδών κρυμμένοι οι δυο σύντροφοι, ο Ποκοπικό μουρμουρίζει:

— Για μένα, λέει! Τόκαψα το Κορίτσι, που κακόχρονο νάχω!...

Και η Ταταμπού περιγράφει με κάθε λεπτομέρεια όλα τα τραγικά γεγονότα, που έμεις τα είδαμε και τα ξέρουμε... Μέχρι τη στιγμή που ο τραυματισμένος καρχαρίας κατάφερε να δώση ένα τέλος στη ζωή του άπαισιου αυτού κτηνάνθρωπου!

Όμως οι Ένορκοι δέν πιστεύουν τα λόγια της μελαψής Κόρης. Τα νομίζουν παραμύθια!...

Και οι Δικαστές την καταδικάζουν σε είκοσι χρόνια φυλακή!

Τα μάτια του Γκαούρ θουρκώνουν. Ο Ποκοπικό προσπαθεί να κρύψη ένα λυγμό.

Όμως για να μη δείξη πως συγκινήθηκε, κάνει τάχα πως παρηγορεί το σύντροφό του :

— Σώθηκες, Μαντράχαλε! Για είκοσι χρόνια θα γλυτώσης τα ξέοδα! Ούτε φαί, ούτε πιστό, ούτε τουαλέτες, φουρώ και... κάλτσες νάυλον.

Οι αστυνομικοί ξαναδένουν τα χέρια της άδικημένης Έλληνίδας... Και τη μεταφέρουν στη μόνιμη πιά φυλακή της.

Ο διαβολεμένος νάνος καταφέρνει να «κολλήση» πίσω από το αστυνομικό αυτοκίνη-

το. "Ετσι βλέπει σὲ ποιά Φυλακή τὴν κλείνουν!...

"Αμέσως τρέχει καὶ ξαναβρίσκει τὸν Γκαούρ κάτω ἀπὸ μιὰ ἀπόμερη γέφυρα. Τοῦ λέει τὰ καθεκαστα.

"Ὁ γιγαντόσωμος "Ελληνας, μονολογεῖ συλλογισμένος :

— Πρέπει νὰ κάνω κάτι... Νὰ μὲ κλείσουνε κ' ἐμένα στὴν ἴδια φυλακή.

"Ὁ Ποκοπικό ξεκαρδίζεται στὰ γέλια :

— Δεσποινὺς εἶσαι, θρὲ θλάκα; Ἡ Φυλακή αὐτὴ εἶναι μονάχα γιὰ τὰ Κοριτσόπουλα. Χά, χά, χά!... "Εσένα θὰ σὲ κλείσουνε σὲ ἄλλη. Μαζί μὲ τοὺς μαντραχαλάδες!...

ΕΠΙΘΕΣΙ ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ!

Καὶ τώρα, ὡς ξαναβρεθοῦμε πάλι μὲ τὴ φαντασία μας στὴ μακρινὴ καὶ ἀπέραντη Ζούγκλα!...

"Απὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ Γκαούρ, ὁ τρομακτικὸς μαῦρος ὑπεργίγαντας Γιαχάμπα, ἔχει ξεθαρρέψει. Κανέναν δὲν φοβάται! Κανέναν δὲν λογαριάζει! πιά!...

"Ετσι σίγουρος τώρα, θάζει σ' ἐνέργεια ἕνα παλὴδ σχέδιο ποὺ εἶναι τ' ὄνειρο τῆς ζωῆς του: Νὰ ξεκαθαρίσῃ, δηλαδή, τὸν Ταρζάν καὶ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ μοναδικὸς καὶ παντοδύναμος "Αρχοντας τῆς Ζούγκλας!...

"Ὁμως αὐτὴ τὴ φορά ὁ λευκὸς γίγαντας στέκεται τυχερὸς κάπως: "Ενας ἔμπιστος

φίλος ἰθαγενὴς — ἀπὸ τοὺς λιγοστοὺς ποὺ τοῦ ἔχουν πιά ἀπομείνει — φθάνει λάχανιασμένος, πρῶτ-πρῶτ, στὴ σπηλιά του.

— "Ὁ Γιαχάμπα θὰ σὲ χτυπήσῃ! τοῦ λέει. Θὰ κάνῃ γιουρούσι ἐδῶ, ἀπόψε τὴ νύχτα! Μαζί μὲ ὅλους τοὺς καννίβαλους τῆς φυλῆς του!...

.....

"Ὁ Ταρζάν φθάνει — λαχανιασμένος κι' αὐτός, μὲ τὴ σειρὰ του — στὴν καλύβα τοῦ Μάξ "Αρλαν.

— Θέλω νὰ μὲ βοηθήσῃς, τοῦ λέει. "Ὁ θρόνος μου κι' ἡ ζωὴ μου κινδυνεύουν!

"Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης, μὲ τὴ χρυσὴ καρδιά, δὲν ἀρνιέται τὴ βοήθειά του. Παίρνει ὅσα δῖπλα, πιστόλια καὶ πυρομαχικά ἔχει. Καὶ τρέχει, μαζί μὲ τὸν "Αρχοντα τῆς Ζούγκλας στὴ σπηλιά του.

"Εκεῖ ταμπουρώνονται ὅλοι. Μαζί καὶ ἡ Τζέιν, ὁ Μπέιμπυ, ἡ Χουχού!...

"Ἡ κοντόχοντρη "Γόησσα μὲ τὸ κωμικὸ τσουλούφι, παραξενεύεται:

— Καλέ, γιατίς κλεινόσα-στε ἔσωθεν; "Ὁ «Μπόγιας» θὰ περάσῃ; Μὲ συγχωρεῖτε κιόλας!

"Ὁ Μπέιμπυ τὴν πληροφορεῖ :

— Τὴ νύχτα θὰ μᾶς κάνουν ἐπίθεσι!...

— Ποιὸς καλέ;

— "Ὁ Γιαχάμπα!

"Ἡ Χουχού ἡσυχάζει :

— Μακάρι!... Νοστήμωλης

Ἡ σατανικὴ Τζέιν ρωτᾷ τὸν σὺντροφό της :
**— Τί τρέχει; Γιατί τὸν φορτώθηκες καὶ μοῦ τὸν κουβά-
 λησες ἐδῶ ;**

εἶναι!...

Ὁ γιὸς τοῦ Ταρζάν τῆς δίνει μιὰ ἄγαρμπη κλωτοῖά στὰ πσιανά.

— Κι' ἂν μᾶς σφάξῃ; τὴ ρωτᾷ.

Ἡ πυγμαία τοῦ ἀποκρίνεται :

— Πρῶτον: Μὴν κλωτοῆς, καθότι δὲν εἶσαι ὄνος! Εἶσαι ἀνώτερος ἀπὸ... γάϊδαρος! Καὶ δεύτερον: Ἐσῶς, μπορεῖ νὰ σᾶς σφάξῃ ὁ Γιαχαμπάκος. Ἐμένα, ὄχι!... Τό πολὺ-πολὺ νὰ μέ... φιλήσῃ! Μὲ ξα-
 νασυγχωρεῖτε κιδλας!...

.. Καὶ νά: Κατὰ τὰ μεσάνυκτα θαρεῖα ποδοβολητὰ καὶ ἄγριοι ἀλαλαγμοὶ ἀντηχοῦν! Ὁ ὑπεργίαντας Γιαχάμπα μὲ τοὺς ἀραπάδες τοῦ ἐρχονται νὰ κτυπήσουν τὴ σπηλιά! Ὁ Ταρζάν, ὁ Μάξ, Ἄρλαν καὶ ἡ Τζέιν, τοὺς ὑποδέχονται μὲ ὁμοβροντίες!

Οἱ καννίβαλοι σωριάζονται κάτω σὰν στάχυα πού τὰ θέρισε δρεπάνι!...

Ὅμως εἶναι ἀμέτρητοι!... Καὶ σὰν μανιασμένα κύματα πέφτουν καὶ κτυπᾶνε στὸ ἄ-

μπαρωμένο ανοιγμα της σπη-
λιάς!

‘Ο Γιαχάμπα, ταμπουρωμέ-
νος πίσω από κάποιον κορ-
μό, τρίζει με λύσσα τὰ δόντια
του. Καί από τὰ κόκκινα
πλατειά χέλια του θγαίνουν
κάτασπροι άφροί :

— ‘Απάνω τους! “Αν δέν
«πατήσετε» τή σπηλιά θά σάς
κάψω ζωντανούς!...

Οί άμοιροι κάνουν ότι μπο-
ρουν... Σάν τρελλοί πέφτουν
στή φωτιά. Καί άψυχα τά κου-
φάρια τους σωριάζονται κά-
τω!...

Οί σφαίρες τών πολιορκη-
μένων, κάνουν θραύσι!

‘Ο μαύρος ύπεργίγαντας
καταλαβαίνει πόσο μάταιες
είναι οί θυσίες του. Παίρνει
άπόφασι νά λύση τήν πολιορ-
κία. Νά πάρη όσους του μέ-
νουν ζωντανοί καί νά φύγη...

“Ομως, τήν τελευταία στι-
γηή αλλάζει ξαφνικά άπόφα-
σι. Κάνει νά θγή από τήν κρυ-
ψώνα του, ούρλιάζοντας στους
μαύρους :

— Πίσω σκυλιά! ‘Εγώ μο-
νάχος μου θά σπάσω τήν ά-
μπάρα! ‘Εγώ θά μπώ μέσα
νά...

Μά δέν προφθαίνει νά τε-
λειώση τά λόγια του. Τήν έ-
δια στιγμή σπαρακτικό θογ-
γητό θγαίνει από τά πλατειά
τριχωτά στήθεια του:

— “Ωωωχχ!...

Καί σωριάζεται ξερόδ κά-
τω. Πίσω από τόν χοντρό κορ-
μό του δέντρου πού είχε τα-
μπουρωθή.

Πανικόβλητοι οί καννίθα-
λοι, ούρλιάζουν με φρίκη καί
άπόγνωσι :

— ‘Ο Γιαχάμπα!... Σκοτώ-

θηκε ό Γιαχάμπα!

Μερικοί άπ’ αυτούς τόν ση-
κώνουν καί τρέχουν άλαλά-
ζοντας τραγικά γιά τó κού-
φιο θουνό τους...

Οί άλλοι, παρατάνε «άπά-
τητη» τή σπηλιά του Ταρζάν.
Τούς άκολουθοϋν μουγγρίζον-
τας πένθιμα!

“Οσοι έρίσκονται μέσα στη
σπηλιά νοιώθουν άφάνταστη
χαρά γιά τó θάνατο του φο-
βερού έπιδρομέα.

‘Ο “Αρχοντας τής Ζούγκλας
εύχαριστεί τόν “Αμερικανό τυ-
χοδιώκτη :

— Κι’ αυτή τή φορά, Μάε,
μάς έσωσες τή ζωή!...

‘Ο Μπέιμπυ, ζυγώνει κοντά
στ’ αυτή του. Καί ψιθυρίζει
σιγά :

— Τά συγχαρητήριά μου!..
Είσαστε γενναίος καί άτρό-
μητος... σχεδόν σάν τόν Γκα-
ούρ!...

‘Ο Μάε “Αρλαν άποχαιρε-
τάει τώρα τή Τζέιν. “Εκείνη,
ρίχνοντας του μιά γλυκειά
ματιά, χαμογελάει έκφραστι-
κά. Του σφίγγει τó χέρι.

‘Ο “Αμερικανός γόνης τήν
κυττάζει με παγερή άδιαφο-
ρία. Καί φεύγει άργά γιά τή
μακρινή καλύθα του...

‘Ο Γιαχάμπα δέν ζη! “Αρα
κανένας κίνδυνος δέν ύάρχει
πιά!

Καί τώρα ός παρακολουθή-
σουμε τούς καννίθαλους πού
φεύγουν πανικόβλητοι, κομ-
βαλώντας τόν σκοτωμένον
“Αρχηγό τους...

Μόλις ξεμακραίνουν κάμπο-
σο, ένα τρομακτικό καί άπί-
στευτο θαύμα γίνεται:

‘Ο νεκρός Γιαχάμπα ζων-

τονεύει ξαφνικά! Καὶ ξεφεύγοντας ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀραπάδων του, πετιέται ὀρθός!

Οἱ δεισιδαίμονες μαῦροι θαρροῦν πὼς θρυκολάκιασε. Καὶ κάνουν νὰ τὸ θάλουν στὰ πόδια!

Ὅμως ὁ νεκραναστημένος ὑπεργίγαντας τοὺς συγκρατεῖ :

— Σταθῆτε, σκυλιά! Ψεύτικα ἔκανα τὸ σκοτωμένο! Σὲ λίγο θὰ μάθετε τί θὰ γίνη!...

»Καὶ τώρα: δρόμο ὅλοι σας γιὰ τὸ κούφιο βουνό μας. Γρήγορα θὰ γυρίσω κι' ἐγώ!...

Οἱ καννίβαλοι φεύγουν... Ὁ Γιαχάμπα παίρνει ἀντίθετη κατεύθυνσι. Καλπάζει ἀκράτητος πίσω, πρὸς τὴ σπηλιά τοῦ Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας!...

Καθὼς προχωρεῖ, μουρμουρίζει χαμογελῶντας σατανικά :

— Ὁ Ταρζάν νομίζει πὼς εἶμαι νεκρός! Ἔτσι εὐκολὰ καὶ σίγουρα θὰ πέση στὴν παγίδα μου!...

Ο ΤΑΡΖΑΝ «ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ»!

Ἡ παγερὴ ἀδιαφορία τοῦ Μᾶξ Ἄρλαν, ἦταν γιὰ τὴ Τζέιν θανάσιμη προσβολή!.. Πρέπει νὰ ἐκδικηθῇ τὸν ἄντρα ποὺ περιφρόνησε τὴ ματιά της καὶ τὸ χαμόγελο!

Καὶ ἡ σατανικὴ γυναίκα τραβάει παράμερα τὸ σὺντροφό της :

— Ἀπορῶ, Ταρζάν, γιατί ὁ Θεός σου ἔδωσε μάτια καὶ σῶτιά!...

— Δὲν καταλαβαίνω... Τί

θέλεις νὰ πῆς;

— Θέλω νὰ πῶ πὼς τόση ὥρα, ἐδῶ μέσα στὴ σπηλιά, οὔτε ἔδλεπες, οὔτε ἀκουγες!...

— Τί;

— Ὁ φίλος σου τὸ παράκανε ἀπόψε! Ὅλο στὰ μάτια μὲ κυττοῦσε. Ὅλο γιὰ τὴν ἀγάπη του μοῦ ψιθύριζε σιγά!...

— Ὁ Μᾶξ Ἄρλαν;! κάνει ὁ Ταρζάν χαμένα.

— Αὐτὸς θέβαια! Παράξενο σοῦ φαίνεται; Δὲν εἶναι δὰ κι' ἡ πρώτη φορά... Ἀφοῦ θλέπει πὼς τ' ἀνεχεσαι, καλὰ κάνει!

Καὶ ἡ Τζέιν συνεχίζει :

— Τί κι' ἂν γλυτώσαμε ἀπὸ τὸν Γκαούρι! Ἀκόμα δὲν εἴμαστε σίγουροι στοῦ θρόνου μας.

— Γιατί; Ἀφοῦ ὁ Γιαχάμπα δὲν ζῇ πιά!...

— Ζῇ ὅμως ὁ Μᾶξ Ἄρλαν! Καὶ εἶναι πιὸ νέος, δυνατός κι' ἀτρόμητος ἀπὸ σένα. Ἐπὶ πλεόν σὲ μισεῖ. Γιατὶ ἀγαπάει ἐμένα!...

Καὶ ἡ σατανικὴ γυναίκα, καταλήγει:

— Ἄν δὲν πᾶς ἀμέσως στὴν καλύβη του νὰ τὸν σκοτώσης, θὰ πάω ἐγώ. Καὶ θὰ γίνω συντρόφισσά του. Μὴ ξεχνᾷς πὼς εἶμαι γυναίκα. Καὶ μιὰ γυναίκα πηγαίνει πάντα μὲ τὸν πιὸ ἀξιο! Μὲ τὸν πιὸ δυνατό!...

Ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας φεύγει... Ἐχει πάρει τὴν ἀπόφασιν νὰ καθαρίσῃ, μιὰ γιὰ πάντα, τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὸν ἐπικίνδυνον ἀντίπαλο...

Καθώς προχωρεῖ, μουγγρίζει :

— Σκύλε!... Ἔχει δίκιο ἡ Τζέιν: Πρέπει νὰ πεθάνῃς!...

Ἐαφνικά, ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας σταματᾷ. Σὲ μικρὴ ἀπόστασι μπροστά του, μιὰ τρομακτικὴ σκηνὴ διαδραματίζεται :

Κάποιος γιγαντόσωμος ἀράπης, μὲ πρωτόγονη μάσκα στὸ πρόσωπο, καλπάζει στὴ ράχι ἑνὸς ζέβρου...

Ἐαφνικά, συναντιέται μὲ τὸν Μάξ Ἀρλαν ποὺ γυρίζει —ὅπως ξέρουμε— τὴν καλύβαν του.

Ὁ μαῦρος μὲ τὴ μάσκα, κατευθύνει τὸ ζέβρο κατὰ πάνω του. Θέλει νὰ τὸν ποδοπατήσῃ.

Ὁ πανώριος τυχοδιώκτης τραβάει τὸ πιστόλι. Μὰ δὲν προφθαίνει νὰ πυροβολήσῃ!... Τὸ ραβδωτὸ «Ἄλογο τῆς Ζούγκλας» πέφτει πάνω του! Τὸν ἀνατρέπει! Τὸ δῦλο ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια του!...

Ταυτόχρονα καὶ ὁ καθαλὺ λάρης πηδάει ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ ζέβρου του. Τραβάει τὸ μαχαίρι γιὰ νὰ σπαράξῃ τὸν λευκὸ ἀντίπαλο!

Ὁ Μάξ πετιέται ἀμέσως ὀρθός! Οἱ δυὸ γίγαντες πιάνονται στὰ χέρια. Παλεύουν καὶ κτυπιῶνται σὰν μανιασμένα θηρία!

Ὁ ζέβρος ὅσκει ἀτάραχος στὸ νωπὸ γρασίδι τῆς νύκτας!

Τὸ τρομακτικὸ μακελεῖο συνεχίζεται. Ὅμως ὁ ἀράπης φαίνεται ἀφάνταστα δυνατός! Ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώ-

κτης θρίσκει γρήγορα σὲ δύσκολη θέσι.

Ὁ Ταρζάν βλέπει τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔρχεται νὰ σκοτώσῃ, νὰ θρίσκει τὸ θάνατο ἀπὸ τὰ χέρια κάποιου ἄλλου.

Καὶ νὰ: Στὶς φλέβες του ξυπνάει τὸ εὐγενικὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ. Αὐτὸ ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει κάποτε. Γιὰ νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ νύχια!

Ἔτσι, νοιώθει τώρα συμπόνια καὶ ἀγάπη γιὰ τὸν πανώριο Ἀμερικανό!

Καὶ μὲ τὴν ὀρμὴ ἀτρόμητου λιονταριοῦ χύνεται πάνω στὸν γιγαντόσωμο ἀράπη!

Ὁ ἄγνωστος κακοῦργος μὲ τὴ μάσκα, ἔχει νὰ κἀνὴ τώρα μὲ δυὸ τρομεροὺς ἀντιπάλους! Καὶ ἡ θέσι του γίνεται ἀμέσως τραγικὴ.

Ὁ Μάξ Ἀρλαν γυρίζει καὶ κυτᾷ κατὰπληκτος τὸν Ταρζάν. Τὸ σωτήρα του! Δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πὼς θρίσκει ἐκεῖ...

Ὁ μαῦρος γίγαντας ἐκμεταλλεύεται τὴ στιγμή τῆς ἀφρημάδας του. Καὶ μὲ μιὰ γρήγορὴ κίνησι κτυπάει τὸ μαχαίρι του στὰ στήθια τοῦ πανώριου τυχοδιώκτη! Τὸν σωριάζει κατὰ ἀκίνητο. Σὰν σκοτωμένον!

Ἀμέσως, κάνει ἕνα ὑπεράνθρωπο πηδημα: Βρίσκεται μὲ μιὰς στὴ ράχι τοῦ ζέβρου του! Ἐκινεῖ!

Ὅμως ὁ Ταρζάν προφθαίνει. Πηδάει κι' αὐτὸς στὰ καπούλια τοῦ ζώου. Καὶ μὲ μιὰ γρήγορὴ κίνησι τραβάει ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὴν τερατόμορ-

φη μάσκα...

Τὸ πρόσωπο τοῦ κακούργου ἀποκαλύπτεται: Εἶναι ὁ τρομερὸς Γιαχάμπα!...

Ὅμως ταυτόχρονα σχεδὸν ὁ μαύρος υπεργίγαντας γκρεμίζει τὸν Ταρζάν ἀπὸ τὸ ζέθρο. Καὶ χάνεται τρέχοντας σὰν ἀστραπή!...

“Ὁ “Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μεταφέρει τὸν ἐτοιμοθάνατο Ἀμερικανὸ στὴ σπηλιὰ τῆς γιάτρισσας Χούλχας. Κι’ αὐτὴ, γρήγορα τὸν συνεφέρει καὶ τὸν γιατρεύει!...

“Ὅταν κάποτε ἡ Τζέιν μαθαίνει πὼς ὁ σύντροφός της, ἀντὶ τῆς σκοτώσεως, ἔσωσε τὸν Μάξ, Ἀρλάν, τὸν κυττάζει μὲ περιφρόνησι :

— “Ὁλ’ αὐτά, τοῦ λέει, δειχνουν πὼς σὺ φλέβες σου κυκλοφορεῖ ἀκόμα τὸ θρωμερὸ αἷμα τοῦ Γκαούρ! Αὐτὸ εἶναι πού σὲ κάνει νὰ δειχνεσαι τόσο δειλός! Τόσο ἀνανδρός καὶ τιποτένιος!...

Η ΑΠΑΓΩΓΗ ΤΟΥ ΜΩΡΟΥ!

Καὶ τώρα ἂς ξαναγυρίσουμε πάλι στὴ Νέα Ὑόρκη.

Μία χαριτωμένη ἀραπινούλα σουλατσάρε, ἀδιάφορη τάχα σ’ ἓνα πάρκο...

Δυὸ κουβερνάντες μὲ τὰ μωρά τους, πού κάθονται σ’ ἓνα ἀπόμερο παγκάκι, ἔχουν στήσει ψιλὴ κουβέντα καὶ κουτομπολιό.

Ἡ χαριτωμένη ἀραπινούλα θρῖσκει τὴν εὐκαιρία καὶ ἀρπάζει τὸ ἓνα μωρὸ ἀπὸ τὸ καρροτσάκι του. Ὑστερα,

τρέχοντας, τὸ φέρνει καὶ τὸ κρύβει κάτω ἀπὸ κάποιον μικρὸ γεφυράκι τοῦ πάρκου.

“Ὅταν ξαναγυρίσῃ βλέπει δλες τὶς ἄλλες νταντάδες, μαζὶ μὲ ἀστυνομικοὺς γύρω στὸ ἀπόμερο ἐκεῖνο παγκάκι. Ἡ ἄμοιρη κουβερνάντα πού ἔχασε τὸ μωρὸ, κλαίει καὶ κτυπιέται! Ξερριζώνει τὰ μαλλιά της.

Ἡ ἀραπινούλα τὴν ξεμοναχιάζει :

— Τοῦ λόγου σας, μαντάμ, χάσατε ἓνα... στριγγιάρικο;

— Ναι, κοπέλλα μου!... Ἐγώ!...

— Τοῦ λόγου μου τὸ πήρα! τῆς λέει σιγά. Ἄν δὲν μοῦ φέρῃς δέκα χιλιάδες δολάρια, θὰ τὸ στραγγάλισω σὰν κοκκορόπουλο!...

— Πιάστε τὴν!... Πιάστε τὴν, φωνάζει ἡ ἄμοιρη γυναίκα στοὺς ἀστυνομικοὺς. Αὐτὴ ἄρπαξε τὸ μωρὸ! Μοῦ ζητάει δέκα χιλιάδες δολάρια λύτρα!...

Σὲ τρεῖς μέρες, ἡ χαριτωμένη, μὰ καὶ τόσο ἀνόητη μαύρη, περνάει ἀπὸ δίκη. Καὶ καταδικάζεται γιὰ τὴν ἀπαγωγή τοῦ μωροῦ πέντε χρόνια φυλακή!...

Στὸ μεγάλο σιδερόφρακτο κελλὶ πού μπαίνει, ἀντικρύζει μὴ πανώρια μελαψὴ γυναίκα.

— Ποιὰ εἶν’ αὐτή; ρωτάει μὴ συγκρατούμενη :

— Ταταμποῦ τῆς λένε! τῆς ἀποκρίνεται. Ἐχει σκοτώσει κάποιον κάπετάνιο!

Ἡ ἀραπινούλα περιμένει νὰ νυκτώσῃ καλά. Νὰ πέσουν

σὲ βαθὺ ὕπνο ὅλες οἱ φυλακι-
σμένες γυναῖκες.

Καὶ τότε πλησιάζει κρυφά
στὰ στρωσίδια τῆς μελαψῆς
Ἑλληνίδας.

— Ξύπνα! τῆς ψιθυρίζει.
Τοῦ λόγου μου εἰμαι!

Ἡ Ταταμποῦ ξαφνιάζεται.
Στὸ σκοτάδι δὲν μπορεῖ νὰ
ξεχωρίσῃ καλὰ.

— Ποιά; ρωτάει.

Κι' ἐκείνη τῆς ἀποκρίνεται:

— Ἡ δεσποινίς... Ποκοπί-
κα!...

— Ἐσύ, Ποκοπικό μου! κά-
νει ἐκείνη μὲ τρελλή χαρά!

— Μάλιστα, τοῦ λόγου μου!
Μὰ κἄνε πιο πέρα νὰ πλαγιά-
σω μαζί σου!... Μεταξύ... κο-
ριτσιῶν δὲν ὑπάρχει παρεξή-
γησι!...

— Ὁ Γκαοὺρ εἶν' ἐδῶ; Εἴ-
ναι καλὰ;

— Μιὰ χαρά! Μόνο πού ἔ-
χει μεγάλη ὀρεξί γιὰ φαί! Καὶ
μὲ τὸ δίκιο 'του: Δεκατρεῖς
μέρες ἔχουμε νὰ φάμε!...

— Γιατί ἦρθες ἐδῶ;

— Ὁ Ποκοπικό τῆς ἐξηγεῖ:

— Περικολουθήσαμε τὴ δι-
κη σου καὶ καταλάβαμε πὼς
δὲν «καθάρισες» τοῦ λόγου
σου τὸν καπετάνιο! Κατόπιν
τούτου σέ... ἀθώωσαμε! Κι'
ἦρθα νὰ σοῦ δώσω τό... ἐξι-
τήριο!

— Καλὰ!.. Κι' ἐδῶ στὴ φυ-
λακὴ πὼς κατάφερες νὰ
μῆς;

— Ἀρπαξά ἓνα μωρό. Καὶ
ζητοῦσα δέκα χιλιάδες δολ-
λάρια!... Τὸ ὁποῖον: τὴν πά-
θανε οἱ πολισμαναῖοι. Καὶ τὴν
ἔσκασα καὶ στοὺς δικαστάδες.
Τοὺς ξεγέλασα καὶ τοὺς ἐξ-

φαγα» πέντε χρονάκια φυλα-
κῇ!...

Ὁ Ποκοπικό συνεχίζει:

— Μὲ τὰ ρούχα πού φοράω
δὲν καταλάβαινε πὼς τυγχά-
νω «Ἀντρακλας δυσθεόρα-
τος»! Μὲ περᾶσανε γιὰ... νε-
ράϊδα τοῦ γυαλοῦ!

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνη; ρω-
τάει ἡ νέα.

Ὁ νᾶνος τῆς ἀποκρίνεται μ'
ἓνα στιχάκι:

«Ἔτσι πὺ καταγεθήσαμε:

μὲ δίχως νοῦ καὶ γνώσι,

μονάχα ἓνας θάνατος,

Κυρὲ μου, θὰ μᾶς... σῶση!»

— Θάνατος;! Δὲν καταλα-
βαίνω! τί θέλεις νὰ πῆς; κάνει
ἐκείνη.

Ὁ νᾶνος τῆς ἐξηγεῖ:

— Δηλαδή: Μοναχὰ ἂν
ψοφήσουμε θὰ δοῦμε τὴν...
ὕγειά μας!

Ἀμέσως, ἀνασηκώνοντας
τὴ φούστα καὶ τὸ φουρώ του,
βγάζει ἀπὸ τὸ τομαρένιο πον-
τελονάκι κάτι παράξενα μαύ-
ρα φύλλα.

— Τὰ θυμᾶσαι αὐτά; ρω-
τάει τὴν Ταταμποῦ.

— Ναι! μουρμουρίζει ἐκεί-
νη. Πού τὰ βρήκες;

— Ἐδῶ!... ἔχει καὶ στὴν
Ἀμερικὴ τέτοια θότανα. Μὰ
δὲν τὰ ἔβρουνε. Τὰ θαρροῦνε
παληγοχορτάρια. Καλὰ, τὸ λοι-
πὸν δὲν ἔκανα πού τὰ μάζε-
ψα;

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΙ !

Περνᾶνε ἀπὸ τότε τρεῖς μέ-
ρες. Ἡ μελαψὴ Κόρη καὶ ὁ

νάνος ξυπνοῦν ἓνα πρωτὶ ἀδιάθετοι.

Τὸ μεσημέρι εἶναι βαρειά ἄρρωστοι. Τὸ βράδυ ἐτοιμοθάνατοι. Τὸ ἄλλο πρωτὶ ξεψυχᾶνε!...

Ὁ Ποκοπίκο, πρὶν πεθάνῃ, προφθαίνει νὰ πῇ τὴν τελευταία του θέλησι:

— Νὰ μὲ θάψετε μαζί με τὴν Ταταμπού! Στὸ ἴδιο φέρετρο. Στὸν ἴδιο τάφο!..

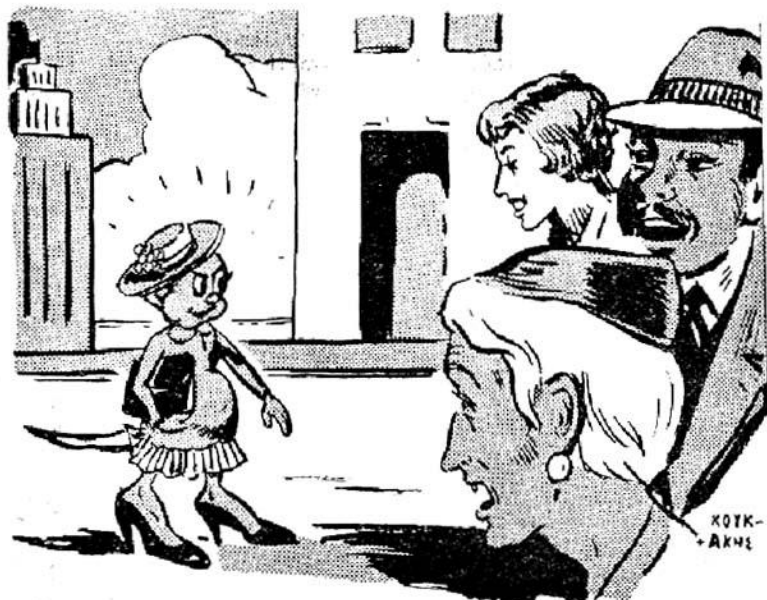
Ύστερα ἀνοίγει τὸ στόμα του. Καὶ ἀφήνει τὴν ψυχὴ του νὰ πετάξῃ στὸν οὐρανό, μур-mουρίζοντας :

— Ὁλέ!... Ζωὴ στὰ καταικομύλαρά σας!

Ὁ γιάτρος τῶν φυλακῶν ποὺ φθάνει σὲ λίγο, διαπιστώνει τὸ θάνατο τῶν δυό.. γυναικῶν.

Οἱ νεκροθάφτες θάζουν μέσα στὸ ἴδιο φέρετρο τὴ μελαψὴ Κόρη καὶ τὴν ἀραπινούλα. Τὸ μεταφέρουν στὸ Νεκροταφεῖο τῆς περιοχῆς... Ἀρχίζουν νὰ σκάθουν τὸ λάκκο...

Ὅμως κουράζονται κάποτε. Καὶ πετάγονται σὲ μιὰ κοντινὴ ταβέρνα νὰ τσοῦξου-

ΚΟΤΚ-
ΑΚΗΣ

Τοὺς κελυσσὺχναστους δρόμους τῆς Νέας Ὑόρκης, διασχίζει μενάχη, μιὰ πολὺ κομψὴ καὶ χαριτωμένη... ἀραπινούλα.

νε κανένα ποτηράκι.

“Όταν σέ λίγο ξαναγουρίζουν, αποτελειώνουν τὸ σκάψιμο. Κατεβάζουν στὸ λάκκο τὸ φέρετρο μὲ τὶς δυὸ νεκρές. Τὸ σκεπάζουν μὲ τὰ χώματα. Βάζουν κι’ ἕναν πρόχειρο σταυρό. Τέλος, φεύγουν σφυρίζοντας κάποιον εὐθυμο σκοπό!...

Περνάει ὁλόκληρη ἡ μέρα. Βραδυάζει. Καὶ φθάνουν τὰ μεσάνυχτα...

Ξαφνικά, μιὰ γιγαντόσωμη ἀνδρική σιλουέττα παρουσιάζεται ἔξω ἀπὸ τὸ ἐρημικὸ Νεκροταφεῖο...

Σκαρφαλώνει μὲ προσοχὴ τὸν ψηλὸ κανδρότοιχο. Πηδάει ἀθόρυβα μέσα!

Ψάχνει δεξιὰ καὶ ἀριστερά. “Ὡσου θρίσκει αὐτὸ πού ζητάει: Εἶναι ἕνας νεοσκαμμένος τάφος. Γονατίζει μὲ λαχτάρα πάνω του...

Κάνει τὸ ἓνα του χέρι ἀξίνα. Τὸ ἄλλο φτυάρι. Σκάβει καὶ πετάει πίσω του τὰ χώματα. Σὰν λαγὸς πού φτειάχνει τὴ φωλιά του.

Ξαφνικά, παράξενο μουγγρητὸ φθάνει στ’ αὐτιά του. Σὰ νὰ θγαίνει ἀπὸ στόμα κολαμένου θρυκόλακα :

— Μμμ... μμμ... Μούσου!

“Ὁ ἄγνωστος δὲν φαίνεται νὰ τρομάζει... Συνεχίζει τὸ ἀνοιγμα τοῦ νεοσκαμμένου τάφου. “Ὡσου φθάνει στὸ φέρετρο. Τὸ ξεσκεπάζει.

Καὶ νά: Μὲ ἀνείπωτη χαρὰ καὶ λαχτάρα ἀντικρύζει τὸ κερνέιο πρόσωπο μιᾶς πανώριας μελαψῆς γυναίκας. Τὰ

χέρια της εἶναι σταυρωμένα πάνω στὸ στήθος...

“Ὁ μυστηριώδης τυμβорύχος τὴν κτυπάει ἐλαφρὰ στὸ πρόσωπο. “Υστερα πῶς δυνατά.

“Ἡ «νεκρή» ἀνοίγει ἀργὰ τὰ μάτια της. Κυττάζει γύρω χαμένα.

“Υστερα πετιέται ὀρθή. “Αγκαλιάζει μὲ λαχτάρα τὸν ἀγνωστό.

— Γκαούρ! ψιθυρίζει. “Εσὺ εἶσαι, ἀγαπημένε μου;

— Ταταμπού!... “Αγαπημένη μου, Ταταμπού! τῆς λέει ἐκεῖνος.

— “Αλλοίμονο! κάνει ἡ «Κόρη τῆς Ζούγκλας»... “Ἦταν γραφτὸ νὰ συναντηθοῦμε μέσα σ’ ἕναν τάφο!

— “Ὁμως ποτὲ πιά δὲν θὰ χωρίσω...

“Ὁ μελαψὸς γίγαντας σταματάει ἀπότομα. “Ἡ τελευταία λέξη πνίγεται στὸ λαϊμό του. Μὲ γουρλωμένα μάτια, κυττάζει τώρα τὸ φέρετρο.

Ταυτόχρονα καὶ ἡ Ταταμπού κάνει τὴν ἴδια σκέψη. Καρφώνει κι’ αὐτὴ ἀνήσυχον τὸ βλέμμα της στὴν κάσσα.

Καὶ ἀμέσως, μ’ ἓνα στόμα μαζί, ρωτᾶνε καὶ οἱ δυὸ τους:

— “Ὁ Ποκοπίκο; Ποῦ εἶναι ὁ Ποκοπίκο;

“Ὁ Γκαούρ μурμουρίζει :
— Μοῦ εἶχε πει πὼς θὰ ζητοῦσε νὰ τὸν κλείσουν νεκρὸ, στὸ ἴδιο φέρετρο μὲ σένα!...

— Ναι, βεβαιώνει ἡ νέα. Λίγο πρὶν μασηήσουμε τὸ «βοτάνι τοῦ θανάτου» τὰ εἴχαμε κανονίσει ὅλα: Θὰ πεθαίναμε στὶς ἐπτὰ τὸ πρωῒ. “Εσὺ θὰ

έρχόσουν νά μᾶς ξεθάψης στίς δώδεκα τὰ μεσάνυχτα. Δεκαεπτὰ ὧρες θά μέναμε πεθαμένοι. Καί πήραμε δεκαεπτὰ μαύρα φύλλα ὁ καθένας. Κάθε φύλλο δίνει μιὰ ὥρα μονάχα θάνατο!

Ὁ γιγαντόσωμος "Ελληνας ἀναστενάζει :

— Τότε, σίγουρα θά τόν ξεθαψαν σέ ἄλλο τάφο. Θά ἔχη συνέλθει τώρα, ὁ δύστυχος!... Καί θά πάθῃ ἀσφυξία μέσα στό φέρετρο!

Ἡ Ταταμπού ξεσπάει σέ λυγμούς :

— Δυστυχισμένε, Ποκοπίκο! Γιά νά σώσης ἐμένα, ἔχασες τή ζωή σου!... "Αχ, καλό μου, παιδί!... Ποῦ νά θρρίσκεσαι τώρα;!...

Ο «ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ» ΤΟΥ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΥ

Τήν ἴδια στιγμή, ἀπό τήν κορφή κάποιου κοντινοῦ κη-παρισιοῦ ἀκούγεται μιὰ φωνή :

— Μὴν κλαῖς, καλέ! Ἐδῶ εἴμ' ἐγώ! Μπρουκολάκισσα, κυρά Λουκούμω μου!

Καί ξεκαρδισμένος στὰ γέλια, ὁ Ποκοπίκο, πηδάει κάτω.

— Ζωή σέ λόγου μας, Ταταμπούκα μου! Πῶς σοῦ φάνηκε τό... μακαριτηλίκι; Φίνα δέν τήν περνᾶνε οἱ πεθαμένοι; Ὅλο ξάπλα καί ἰδέα, ἀδερφέ μου!...

Ἡ μελαψή κοπέλλα τόν σηκώνει στήν ἀγκαλιά της. Τόν φιλάει μέ λαχτάρα.

Ὁ νᾶνος διαμαρτύρεται:

— Σιγὰ ντέ!... Πουντιασμένη εἶν' ἡ μούρη μου καί τῆς ρίχνεις... θεντούζες;

Σοβαρεύοντας τέλος, τοὺς ἐξηγεῖ τὸ μυστήριον:

— Σ' ἐσένα, κυρά Λουκούμω μου, ἔδωσα δεκαεπτὰ φύλλα ἀπ' τὸ θανατοβότανο... Κι' ἀναστήθηκες σέ δεκαεπτὰ ὧρες!...

»Τοῦ λόγου μου ὁμως δέν πήρα τήν ἴδια δόσι. Ἐκανα κατεργαριά: Ἐφαγα μόνον τρία φύλλα.

— Γιατί; ρωτᾷ ὁ Γκαούρ

— Ἦθελα ν' ἀναστήσω» γρηγορώτερα. Νά μὴ μοῦ κρυώσῃ ἡ... μαγερίτσα!

»Ἐτσι, πού λέτε, ἐζύπησα πρὶν μᾶς θάψουνε. Καί κρυφοκυττάζοντας ἀπὸ τὸ καπάκι τῆς κάσσης, γλέπω τοὺς νεκροθάφτες νά φεύγουνε. Νά παγαίνουνε γιά κανένα ποτηράκι.

»Ἀμέσως, τὸ λοιπόν, ξεμπουκάρω ἀπ' τὸ φέρετρο. Τὸ ματαξανακλίνω! Σκαρφαλώνω, ὕστερις, στὸ κυπαρίσσι. Καί μουγγκρίζω, παραστένοντας τὸν μπρουκόλαξ!...

Ὁ μικροσκοπικὸς μαῦρος νᾶνος εἶναι στ' ἀλήθεια διαβολεμένο μυαλό! Αὐτὸς εἶχε καταστρώσει τὸ σατανικὸ σχέδιο γιά τὴ δραπετεύσει! Καί κατάφερε νά τὸ πραγματοποιήσῃ μέ τόσο ἐπιτυχία!...

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ, ΜΑ ΧΩΡΙΣ ΛΕΦΤΑ!

Ἐτσι, κι' οἱ τρεῖς μαζί τώρα, πηδᾶνε τὸν ψηλὸ μανδρό-

τοιχο του Νεκροταφείου. Και παίρνουν άργά τὸ δρόμο γιά τὴ μεγάλη πολιτεία...

Καθὼς προχωροῦν, ἡ Ταταμποὺ κουβεντιάξει μὲ τὸν Γκαοῦρ. Τοῦ λέει ὅλα ὅσα εἶχαν γίνεи στὴ Ζούγκλα, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφυγε.

Τοῦ ἐξηγεῖ ἀκόμα πὼς ἡ κακιά Τζέιν κατάφερε ν' ἀποκτήσῃ τὴ φωτογραφία ποὺ τοῦ ἔστειλε.

Στὴ φωτογραφία αὐτὴ — ὅπως θυμόσατε — ὁ Μάξ "Αρλαν φαίνεται νὰ κρατᾷ στὴν ἀγκαλιά του τὴν πανώρια Ἑλληνίδα.

Τοῦ λέει ἀκόμα πὼς ὁ Ἀμερικανὸς τυχοδιώκτης τὴ σεβάστηκε σὰν πραγματικὴ ἀδελφή του.

Ὁ Ποκοπικό ρωτᾷ ἐξαφνικά :

— Δὲν μοῦ λές, κυρά Λουκούμ: τὸ «Καλαμαροχτάποδο» τί γίνεται;

— Καλὰ! τοῦ κάνει ἐκείνη χαμογελῶντας. Σὲ περιμένει νὰ γυρίσῃς!

Ὁ νᾶνος ξαναρωτᾷ:

— Τὸ τσουλούφι τῆς τῶχει ἀκόμα; Γιά τῆς τῶφαγε ὁ... σκῶρος;

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποὺ ἔχουν ξαναρχίσει τὴν κουβέντα τους. Δὲν τὸν προσέχουν.

Ὁ Ποκοπικό νευριάζει:

— "Ε, τοὺς φωνάζει. Τὰ πολλὰ λόγια εἶναι φτώχεια! Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε: τί θὰ κάνουμε τώρα;

Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἀναστενάζει :

— Τί ἄλλο; Πρέπει νὰ γυρίσουμε στὴ Ζούγκλα!...

— Καὶ μὲ τί λεφτά, θρὲ Μαντράχαλε;

Ἀλήθεια! Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχαν σκεφθῇ. Χωρὶς χρήματα κανένα καράβι δὲν θὰ τοὺς πάρῃ...

Ἡ Ταταμποὺ στεναχωρεῖται.

— Τί θὰ γίνουμε τώρα; ἡ ψιθυρίζει ἀπελπισμένη. Ἀν μείνουμε' ἐδῶ θὰ μᾶς πιάσουν. Θὰ μᾶς ξανακλείσουν στὴ φυλακή!... Τί κρίμα ποὺ δὲν ἔχουμε νὰ πουλήσουμε κάτι...

Ὁ νᾶνος τὴν καθησυχάζει: — Μὴ φοβοῦ! Θὰ «σκοτώσω» ἐγὼ τὴν ἀστραφτερὴ χατζάρα μου!

Ὅμως τὴν ἴδια στιγμή τὰ μάτια του πέφτουν τυχαία στὸ δεξιὸ μπράτσο τῆς μελαψῆς Κόρης.

— Ζήτωωω! ξεφωνίζει τρελὰς ἀπὸ χαρά. Εἶμαστέ... θαυτοῦτοι, ἀδερφέ μου! Θὰ ταξιδέψουμε πρῶτῃ θέσῃ!

Καὶ τοὺς ἐξηγεῖ :

— Μισὴ ὁκά παγαίνει ἡ χρυσὴ θραχιολάρα τῆς Ταταμπούκας!

— Μπράβο!... κάνει μ' ἐνθουσιασμὸ ἡ νέα. Ποτέ δὲν θὰ μπορούσα νὰ τὸ σκεφθῶ ἐγὼ! Πᾶμε γρήγορα νὰ τὸ πουλήσουμε...

Ὁ Ποκοπικό τακτοποιεῖ σκερτσόζικα στὸ κεφάλι του τὸ πλατὺ καπελλίνο μὲ τὰ φτερά. Ἀνασηκώνει μὲ χάρι τίς νάυλον κάλτσες του. Καὶ μουρμουρίζει :

— Ὁχι, παίζουμε!... Ἐγὼ εἶμαι ἡ... φοβερὴ καὶ τρομερὴ Ποκοπικά! Κυνηγοῦ ἀγρίων κονίκλων! Γόησσα φιδιών

καὶ ἀγοριῶν! Προστάτα κου-
τῶν καὶ ἀδυνάτων! Διπλωμα-
τοῦχα Σφάχτρα τῆς Σχολῆς
Καλῶν Τεχνῶν. Καὶ γυναικά-
ρα δυσθεόρατη, μοῦδρα κι' ἀ-

νοιχτόκαρδη. Ὁλέ!...

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

**ΟΛΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
ΟΛΟΙ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ**

Καὶ ὅλοι ὅσοι θέλουν νὰ βοηθήσουν τὸ ἀγαπη-
μένο τοῦς Περιοδικὸ «ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ»

ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΟΥΝ

ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΤΟΥΣ ΒΒΛΙΑ,

ΤΗ ΓΡΑΦΙΚΗ ΤΟΥΣ ΥΛΗ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΤΟΥΣ ΕΙΔΗ

ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΝ

ΒΙΒΛΙΟΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ "ΔΓΚΥΡΑ,"

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 523.694

ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΛΔΙΤΕΡΑΣ ΤΙΜΑΣ

“ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ”

περὶ δὲ κυκλοφορήσῃ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη. Εἶναι μὲν ἀπὸ τῆς πρὶς συναρπαστικῆς περιπέτειας Ζουγκλας ποῦ ἔχει γράψῃ ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ.

—Θανάσιμη μονομαχία Γκαούρ καὶ Ταρζάν.— Πάλῃ μὲν ἕνα τεράστιο χταπόδι!— Ζωντανὸς στὶς φλόγες!— Ὁ τρεμρὸς «χάρος» τῆς Ζουγκλας.— Τὸ Στειχεῖο τῆς Θάλασσας!— Ἡ Ταταμποῦ θριαμβεῖ! — Φουρτοῦνα στὸν ...
ἀέρα!

ΚΑΝΕΝΑΣ ΚΑΙ ΚΑΜΜΙΑ

δὲν πρέπει νὰ μείνῃ χωρὶς νὰ διαβάσῃ :

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

Γραμμένο ἀπὸ τὸν ΝΙΚΟ Β. ΡΟΥΤΣΟ.

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

«Γ Κ Α Ο Υ Ρ — Τ Α Ρ Ζ Α Ν»

Κυκλοφοροῦν καθε Πέμπτη

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΔΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β Ἀθῆναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18—Ἀθῆναι
ἔημ.—Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγ-
γραφέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι
εἰς τὸν Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 53

ΤΙΜΗ ΔΡΧ 2

ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ

ΝΕΑ ΤΕΥΧΗ ΜΕ ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
Κυκλοφορούν σέ όλόκληρη τήν Ἑλλάδα ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Συγγραφεύς ὁ **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

**ΕΞΕΔΟΘΗΚΑΝ ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ εἰς τὸ κατάστημά μας,
Βιβλιοπωλεία, Περίπτερα καὶ Πρακτορεῖα Ἑφημερίδων.**

ΣΕΙΡΑ ΠΡΩΤΗ

1. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ	5. Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ
2. ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΓΗΣΙΣ	6. Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ
3. ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ	7. ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ
4. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ	8. ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ

ΣΕΙΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

9. ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ	13. ΤΑΤΑΜΠΟΥ, Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ
10. ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ	14. ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ
11. ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ	15. Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ
12. ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ	16. Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΤΡΙΤΗ

17. Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ	21. Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ
18. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ	22. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ
19. ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ	23. Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ
20. ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ	24. Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ

ΣΕΙΡΑ ΤΕΤΑΡΤΗ

25. Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ	29. ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ
26. ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ	30. Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ
27. Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ	31. ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
28. ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ	32. Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

ΣΕΙΡΑ ΠΕΜΠΤΗ

33. Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ	37. Ο ΓΟΡΙΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ
34. Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ Κ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ	38. Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ-ΝΤΟΥ
35. ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕ-Ι-Ν	39. ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ
36. Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ	40. Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΣΕΙΡΑ ΕΚΤΗ

41. Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ	45. Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ
42. ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ	46. ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ
43. ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ	47. ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ
44. ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ	48. ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ

ΤΑΡΖΑΝ: Ὁ ἥρωας πού δέν νικήθηκε ποτέ!
ΓΚΑΟΥΡ: Ὁ Γίγαντας πού δέν φοβάται κανένα!

**Η ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ
ΔΕΝ ΘΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΗ ΠΟΤΕ**

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΑΓΚΥΡΑ,, ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694